14245/P

14240/P

DE

HYDROCELE

GRATIOSI ORDINIS MEDICI
CONSENSV

PRAESIDE

D. IO. ZACHARIA PLATNERO

PATHOL. P. P. ORD. ACAD. DECEMVIRO ET COLLEGII
MAIORIS PRINCIPVM SOCIO

PRO GRADV DOCTORIS

DISPVTABIT

M. IO. BENIAMIN BOEHMER
LIGNICENSIS SILES.
MEDIC. BACCALAVREVS.

D. III. SEPTEMBR. A. O. R. CIↃ IↃ CC XLV.

LIPSIAE
EX OFFICINA LANGENHEMIANA.

LIBRARY

§. I.

Conſuetudini, quae certiſſima loquendi magiſtra eſt, ſeruientes, Hydroceles nomine ſignificamus illud tumoris genus, quod ex humore naſcitur, in tunicas, quibus in viris teſtes eorumque vaſa conteguntur, contracto. Nolumus veterem legem ſermonis abolere, quamuis in ipſo verbo quaedam ſit ambiguitas. Generatim enim et vniuerſe de omnibus illis vitiis, quibus commune apud Graecos τῆς κήλης, apud Latinos herniae, et apud noſtrates eines Bruches nomen eſt, dicendum; illa magis propriis et ſignificantioribus vocabulis nominari potuiſſe, quam iis, quibus vulgo vtimur, cum haec, vel obſcura ſint, vel translata, et quae incertum intellectum facere, atque diſcentes erroribus implicare poſſunt. Graeci κῆλας dixerunt omnes tumorum ſpecies, quae in ſcroto oriuntur α). Herniae vocabulo

α) GALENVS *Definit. med. in Edit. Charter. T. II. p. 275. n. 423.* in ſcroto ſeptem habet tumorum genera: Ὄγκοι ἐν ὀσχέῳ ἐννέα συνίσανται; ὑδροκήλη, ἐντεροκήλη, ὑδρεντεροκήλη, κιρσοκήλη, πωροκήλη, ἐπιπλοκήλη, ἐντερεπιπλοκήλη, ἐντεροπωροκήλη, ὑδροκιρσοκήλη. Poſtquam vero omnium horum vitiorum expoſitionem dedit, addit etiam *p. 276. n. 432.* aliam, τῆς κήλης in genere.

lo idem enunciauerunt Romani, quod ab initio accommodatum fuiſſe videtur iis potiſſimum vitiis, in quibus, laxata, vel rupta interiori abdominis membrana, quam peritonaeum vocant, omentum atque inteſtina pondere in inguina, et ipſum etiam ſcrotum, deuoluuntur β). Poſtmodum autem hoc vocabu-

nere. Κήλη ἐστὶν ὄγκος περιεκτικός τινος τῶν προειρημένων· πᾶς γὰρ ὄγκος ἐν ὀσχέῳ κήλη λέγεται. Sed vero idem verbum etiam ad tumores, qui in aliis ſedibus naſcuntur, translatum fuit. Nam, vt nihil dicam de bubonocele, cuius ſedes non in ſcroto, ſed in inguine, eſt, etiam veteribus, PAVLO *L. VI. C. 38. p. 86. Edit. Ald.* CELSO *L. VII. c. 13.* cognita fuit βρογχοκήλη, ſeu tumor, qui inter cutim et aſperam arteriam in collo increſcit. Apud ALEXANDRVM MONRO, Celeberrimum Virum, *in Tent. Med. Edinburgenſibus Vol. V. Obſ. 21. p. 324.* inuenio ſpermatocelen, quo verbo tumorem in vaſe deferente, epididymidibus atque teſticulo ſignificat, qui oritur, ſi ſpermatis excretio ab illo tuberculo, quod verumontanum appellant anatomici, prohibetur. Praeter haec omnia nemo ignorat, et foeminis μητροκήλην atque βουβωνοκήλην oriri, quae vltima, ſi in inferiores partes nititur, non τὸ ὄσχεον, ſed τὰ γυναίκεια diducit. De etymo huius vocabuli autores plura adferunt, quae vix probabilia videntur. EVSTATHIVS *ad Odyſſeam L. XI. v. 333. p. 1689. n. 44.* putat, illud originem ducere a verbo κηλέω, permulceo, delineo ἀντιφράσεως, ſeu, vt contrarium dicatur ei, quod intelligi debet. Autor *Etymologici Magni* illud deducit ἀπὸ τοῦ κάλου, quod ſignificat lignum. Addit enim, tumores illos, ſi maiores ſint, duros et ligneos fieri. SVIDAS autem recte interpretatur τὸν κηλήτην, herniosum, per τὸν κεχαλασμένον τὰ ἐντός, cui aliquid intus relaxatum eſt.

β) Herniam ἀπὸ τοῦ ἔρνεος, quod germen, vel ramum, ſignificat, deducunt. Scribunt enim, inteſtinum, ſi in ſcrotum deſcendat, quaſi ramum efficere. Haec interpretatio eſt IOSEPHI SCALIGERI *in Comment. in Catalecta* VIRGILII. Vid. *Edit.* MASVICII *p. 1292.* et CLAVD. SALMASIVS *in Epiſtola ad* BEVEROVICIVM. Vide SALMASII *Epiſtolas ab* ANT. CLVENTIO *editas, L. I. Ep. 56. p. 126.* conf. VOSSII *Etymologicum p. 429.* Alii, inter quos inuenio SERVIVM *in* VIRGILIVM *Aeneid. L. VII. ad v. 684.* oſtendunt, hernas Sabinorum lingua fuiſſe ſaxa, et hernicum, quicquid eſt durum, quare VIRGILIO *c. l.* hernea ſaxa. Tumores autem in ſcroto hernias vocari a duritie, cum eorum durities cum magnitudine increſcat, docet ROBERTVS STEPHANVS *in Theſauro Latinae Linguae.* Recentiores Chirurgi tumorem in caluaria, vbi, fracto deficienteque, vel mollito diductoque, oſſe, cerebrum ſub cute extuberat, herniam cerebri vocant. Vid.

cabulum ad alios iſtarum partium tumores translatum fuit, vel, quod hi ſua nomina et propria vocabula non haberent, vel, quod medentibus diſcrimina non ſatis cognita eſſent; quam rem CELSVS, vbi de hydrocele ſcripſit, indicare videtur γ). Hac occaſione omittere non poſſumus, herniae vocabulum illis temporibus minus verecundum fuiſſe, et, vt CELSVS loquitur, indecorum δ). Cui rei non aliam magisque probabilem rationem inuenimus, quam, quod haec corporis vitia plerumque in partibus ſint, quas inuitiſſimus quisque alteri oſtendit, et quas, qui inter veteres verecundius locuti ſunt, verenda appellauerunt. Igitur etiam homines, qui his morbis laborarunt, ab omni tempore, neſcio quam ignominiam metuentes, eos ſolicitius occuluerunt ε). Germanorum vocabu-

Vid. LE DRAN *Obſerv. de Chirurg Obſ. I.* PETIT *des Maladies des Os T. II. p. 381. Les Memoires de l'Academie de Chirurgie Vol. I. p. 269.* Cum hernia conuenit aliud, Latinis vſitatum, vocabulum, *Ramex*. Si CELSVM legas *Lib. VII. Cap. 17. et Cap. 22*, is eo ſignificauit illud vitium, vbi venae, quae a teſtibus in abdomen adſcendunt, intumeſcunt, et quaſi glomeratae cernuntur, quod Graeci κιρσοκήλην appellant. Sed vero *Cap. XXIV.* loquitur de ramice inguinis, per quem bubonocelen denotaſſe videtur, quamuis verba, et ipſa, quam proponit, curatio obſcura ſint. Sed vero etiam haec propria ſignificatio mutata fuiſſe videtur, vt etiam illud vocabulum commune fuerit omnibus in ſcroto et inguine tumoribus, vel herniis. Vide IVVENALIS *Satyram X. v. 205.* Cum vero in ramice proprie ſic dicto, ſeu in cirſocele, venae varicoſae ſint, forte etiam venae, in aliis corporis ſedibus dilatatae, ita appellatae fuerunt. Nam ita interpretatus eſt HIERONYMVS MERCVRIALIS locum PLAVTI *in Mercatore Act. I. Sc. I. v. 27. Tua cauſa rupi ramices, iamdudum ſputo ſanguinem. Variar. Lection. Lib. I. Cap. XX. p. 55.* Confer SCALIGERVM et SALMASIVM *l. ſ. c.*

γ) *Lib. VII. Cap. XVIII.*

δ) *l. c.*

ε) Plebeiorum petulantia ſaepe etiam magnis viris apud veteres corporis vitia exprobrauit. *Iulius Caeſar caluitii deformitatem iniquiſſime tulit, quam ſaepe obtrectatorum iocis obnoxiam expertus eſt.* V. SVETONIVS *Cap. 45.* Conf. *Cap. 50. Vitam Domitiani Cap. 20.* et in Sacro Codice *Lib. II. Reg. Cap. I.* Contumelia haec vnde orta ſit, vide in MARCELLO DONATO *in* SVETONII *Othonem*, in IANI GRVTERI *Theſauro*

lum, der Bruch, Britannorum nomen, *Rupture*, vel *Burſten-Belly*, tractum eſſe videtur ab illa falſa opinione, quae olim fere in omnium medentium animis inſederat, inueterauerat-que, illam ſupra commemoratam interiorem abdominis tunicam, ſeu peritonaeum, in iis, quorum inteſtina atque epiplo-on in inguina et ſcrotum deſcendunt, non dilatari, ſed ſemper rumpi, id quod perraro fieri iam ex inciſis cadaueribus compertum eſt. Imo, ſi verum ſine ambitione ſeruandum eſt, in aliis quoque, quae ad herniarum notitiam attinent, erratum fuit ζ). Nam etiam inter recentiores pauci veram illarum naturam formamque recte comprehenderunt, ſed, GALENI, et aliorum anatomicorum, qui hunc ſecuti ſunt, erroribus decepti, ſibi perſuaſerunt, peritonaeum duplicem ea ſede, qua vaſa ſper-

ſauro Crit. T. VI. p. 260. Sic etiam dedecori fuit tumorem habere in ſcroto, quare hernioſos carminibus ſuis proſcindere ſoliti ſunt Poetae. IVVENALIS *c. l.* MARTIALIS *Lib. III. Epigr. XXIV. et Lib. XII. Epigr. LXXXV.* Atque in DIONIS *Hiſtor. Roman. Lib. LXXIII. p. 831.* legimus, inter alia conuicia, quibus milites mortuum Imperatorem Commodum perſecuti ſunt, eos illum etiam appellaſſe κηλήτην, hernioſum. Commodo enim tale *vitium inter inguina prominuiſſe, ita, vt eius tumorem per ſericas veſtes populus Romanus agnoſcere potuerit,* ex AELIO LAMPRIDIO *in eius Vita Cap. XIII. in Hiſtoriae Auguſtae Scriptoribus T. I. p. 509.* diſcimus. Hanc rem nos primus docuit THOMAS REINESIVS *Var. Lect. Lib. II. Cap. XVIII. p. 295.* Vana illa opinio de horum vitiorum ignominia etiam ad noſtra vsque tempora traducta eſt, quae inſita penitus et vetuſta ex plurium, maxime foeminarum, animis euelli hactenus nondum potuit. Norunt medentes, inſanam illam δυσωπίαν foeminarum, quae has valetudines, etiam ſuperueniente inflammatione, ingruenteque ileo morbo, ſaepe ita celant occultantque, vt ad miſeram mortem praecipitentur, cum, prolapſis inteſtinis, iisque gangraena affectis, intra paucas horas plerumque exſpirent. Haec tamen corporis vitia omni turpitudinis ſuſpicione carent, cum, nec ex vini atque libidinis, nec ex alia immoderata, intemperantia, oriantur. Et dolendum eſt, huic pudori non ſolum iuniores plebeiasque foeminas, ſed etiam vrbanas, imo in altiori dignitatis gradu collocatas matronas, quandoque obſequi.

ζ) Vid. ALEXANDER MONRO *in the Medical Eſſays Vol. V. P. I. Obſ. 20. p. 270.*

ſpermatica ad teſtes deſcendunt, tunicam habere, quare de herniis plura incerta falſaque atque fallentia prodiderunt. Verum poſtquam IOHANNES SWAMMERDAMIVS η) FRID. RVYSCHIVS θ) atque IVSTVS SCHRADERVS ι) et poſt hos recentiores IACOBVS DOVGLASSIVS κ), IACOBVS CRESCENTIVS GARENGEOTVS λ) et, qui forte primus inter hos poſteriores nominandus erat, IACOBVS BENIGNVS WINSLOVIVS μ), peritonaeum et huius contextum celluloſum, exploſis iis, quae de duplici tunica vulgo circumferuntur, accuratius deſcripſerunt, obſcura et inuoluta herniarum notitia iam aperta eſt et perſpicua.

§. II.

Sed vero, vt ad herniae vocabulum redeamus, ſupra diximus, hoc ad alios ſignificatus traductum fuiſſe. Iam vero nonnulli, vt ambiguitatem ſoluerent, omne herniarum genus

 diſtin-

η) *in Notis, quibus Prodromus* IOH. VAN HORNE *de Vteri fabrica illuſtratur, p. 7.* SWAMMERDAMIVM propter hoc inuentum laudat HERMANNVS BOERHAAVE *in Vita eius,* quam *Bibliis Naturae* ſ. *Hiſtoriae Inſectorum* praemiſit.

θ) *Obſ. Anat. Chirurg. Obſ. 98. p. 125.*

ι) *In Obſeruat. Anat. Med. Dec. II, Obſ. V. p. 207. fig. 8.*

κ) *In the Deſcription of the Peritonaeum, London, 1730.* qui libellus et ab ELIA FRID. HEISTERO, digniſſimo Celeberrimi Parentis filio, immatura morte nobis erepto, et a IOSHVA NELSONO in Latinum ſermonem fuit translatus.

λ) *Dans la Splanchnologie Cap. VI.* cuius nouam Editionem *Anno huius ſeculi XLII.* dedit.

μ) *Dans ſon Expoſition Anatomique, Traité du Bas Ventre §. 24. et §. 31.* Veterum ſententiam, alio dato ſignificatu, defendere voluit laudatus HEISTERVS *c. l. p. 100.* et eius Parens *in Diſſ. de Hydrocele §. 12.* Conf. PETRI SENAC *Comment. in Compendium Anat.* HEISTERI et, qui rem dilucidius exponit, LIEVTAVD *dans les Eſſays Anatomiques Sect. IV. Artic. III. p. 259.* Alios autores, qui, iam ante hos, peritonaeum duplex eſſe, negauerunt, adducit Vir doctiſſimus, nobisque amiciſſimus, IVSTVS GODOFR. GVNZIVS *in Obſeruat. Anat. chirurg. de Herniis Cap. VII. p. 19.*

diſtinguere, et in veras nothasque diuidere conſueuerunt ν). Per veras intelligunt illa vitia, in quibus laxatum aliqua parte, perraro ruptum, eſt peritonaeum, et vbi epiploon et inteſtinum, atque vel ex his vnum, vel vnum alteri iunctum, prouoluta ſunt, id quod in variis abdominis ſedibus ξ), in vmbilico ο), et circa vmbilicum π), ſupra illa loca, vbi ex abdomine, in viris ſpermatica ρ), in foeminis alia minora, vaſa, quae vulgo ligamenta vteri rotunda, improprio nomine, appellantur, nec non in alia ſede, per quam in vtroque ſexu cruralia

ν) Vid. inter alios plures ALEXANDER MONRO *c. l. pag. 298.* Minus probare hanc diuiſionem videtur Celeb. HEISTERVS *in Diſſ. de Hydrocele §. 5.*

ξ) Praecipue illis ſedibus, vbi muſculorum abdominis tranſuerſorum fibrae aliquantum inter ſe diductae ſunt, quae loca ſola adipe implentur. Vocant hoc vitium herniam ventralem. Frequentius ex vulneribus muſculorum abdominis, tum iis, quibus etiam peritonaeum diſſectum, tum aliis, in quibus illud, diſciſſis muſculis, integrum relictum fuit, naſcuntur. Vid. GARENGEOT *Traité des Operations T. I. p. 234. et 367.* SHARPS *Treatiſe on the Operations of Surgery Chap. VIII. p. 30.* et *Les Memoires de l'Academie de Chirurgie Vol. I. p. 307.* quo loco GARENGEOT oſtendit, aponeuroſin muſculorum abdominis, quam lineam albam vocamus, valde, et adeo, tenuem eſſe, vt varia occaſione, tum ſupra, tum infra, vmbilicum facile relaxetur: Ob id in ea hernias quandoque maiores oriri, quarum nonnullas, etiam mole inſignes, obſeruaſſe dicitur DE LA PEYRONIE *Chirurgus Regius c. l. pag. 701.*

ο) Infantibus hoc genus herniarum incidit, ſi ipſe ille annulus tendineus, per quem vaſa vmbilicalia peritonaeo tecta ex abdomine procedunt, laxatur ampliaturque. Sed in adultis, longe crebrius, non vmbilicus, et eius annulus, ſed illa aponeuroſis, quae circa vmbilicum admodum tenuis eſt, diducitur, quae laxata ab inteſtinis et epiploo attollitur. Vid. GARENGEOT *l. c.*

π) Vide de hernia, quae non in vmbilico, ſed ad latus vmbilici, naſcitur, MICHAELEM LVDOVICVM RENEAVME *Traité des Hernies p. 92.* Confer *Les Memoires de l'Academie de Chirurgie c. l. p. 700.*

ρ) Tumor, ſi modicus, et adhuc in inguine, eſt, dicitur βουβωνοκήλη. Si vero ab hoc in virorum ſcrotum deſcendit, et hoc diducit, dicitur ὀσχεοκήλη. In foeminis, quibus hoc genus herniae non ita frequens eſſe videtur, ex eadem cauſa, ſi tumor maior fit et inteſtina pondere in inferiora nituntur, intenditur atque attollitur pudendi labrum. Nullum autem in his huic vitio peculiare nomen eſt.

ralia vaſa σ) educuntur, incidere ſolet. Peritonaeum etiam ſuper illa maiora foramina, quae ouatam figuram habent, et in coxarum oſſibus ſunt τ), nec non ſuper muliebria υ) laxari dilatari-

σ) Ligamentum FALLOPII *Obſ. Anat. p. 91.* vel POVPARTII vid. *Hiſt. Acad. Reg. Sc. MDCCV. p. 64.* vocant coalitum aponeuroſium vel tendinum diſpanſorum, qui ea ſede, accedentibus forte aliis fibris, paulo validior eſt. Hae aponeuroſes ad muſculum obliquum externum abdominis, et ad faſciam latam femoris pertinere videntur. Ligamentum eſſe, negant COWPERVS *in Myotomia p. 2. Tab. XIV.* et MORGAGNVS *Aduerſar. III. Animadv. I.* Illud autem verum ligamentum eſſe defendunt Viri Clariſſimi IOSIAS WEITBRECHT *in Syndeſmologia Sect. IV. §. 13. p. 133.* et GVNZIVS *l. c. Cap. VI. p. 17.* Sub hoc ligamento peruio ex abdomine deſcendunt tendines muſculorum pſoas, et iliaci interni, et ſuper hos vaſa cruralia, arteria, vena neruusque cruralis anterior. Herniae genus, quod hac ſede naſcitur, μηροκήλην, vel herniam cruralem, vulgo etiam, quia tumor in ſummo femore aſſurgit, femoralem, appellant. Illud genus primus obſcure indicaſſe videtur PAVLVS BARBETTE *in Chirurgia Cap. VII. p. 74.* Poſt hunc vero illud deſcripſit PHILIPPVS VERHEYEN *in Anat. Tract. II. Cap. VII. p. 50.* Vid. etiam I. FREIND *in the Hiſtory of Phyſick P. I. p. 167.* Dilucidius hanc herniam deſcripſit GARENGEOT *dans le Traité des Operations T. I. p. 239.* Conf. etiam DE LA FAYE *dans les Remarques ſur le Cours des Operations par* M. DIONIS *p. 339.* GOELICKE *Diſſert. de Hernia femorali, Frf. Anno* MDCCXL. Obſeruatione cognitum eſt, hoc genus foeminis frequentiſſimum eſſe, non ita facile viros ei obnoxios fieri. Raro enim foeminae vera bubonocele laborant.

τ) Hanc herniam nonnullis obſeruationibus illuſtrauit, et eius etiam curationem deſcripſit GARENGEOT *in Comm. Acad. Chirurg. T. I. p. 709.* Foramen ouale in oſſe coxae habet validam membranam, vel ligamentum, quod, in ſuprema parte peruium, transmittit arteriam venamque, ac neruum cruralem poſteriorem, vel obduratorem. Vid. de Neruo WINSLOW *Expoſ. Anat. de Neruis §. 293.* Arteriae v. *c. l. de Arteriis §. 252.* et venae, *de Venis §. 178.* ab hypogaſtricis ortae, et ex pelui per hoc foramen eductae, per nonnullos femoris muſculos diuiduntur. Vaſorum illorum iter obliquum, in ſumma ora huius foraminis, oſſi impreſſum, conſpicitur. Ad latus horum vaſorum per illud ligamenti oſtium, ſi homo ſub aliquo pondere nititur, vel, ſi lapſu, ſaltuue, eius abdomen valde concutitur, inteſtinum atque omentum aliquanto deuoluuntur, ita, vt etiam ſuprema et interior femoris pars intumeſcat. Ex iis, quae GARENGEOT aliique animaduerterunt, cognoſcitur, et huic vitio foeminas frequentius obnoxias eſſe, eo tamen interdum etiam laborare viros. Oſtenditque GARENGEOT hoc herniae genus vtramque medendi rationem admittere, et eam, qua

latarique, et tumores, vel hernias, in interiori ſupremi femoris parte, et in muliebri pudendo, vel ſic dicta vagina, oriri, ex recentiorum obſeruationibus diſcimus. Herniis etiam adnumerari poteſt, ſi abdominis viſcera, praecipue ventriculus et colon, ſub vehementiſſimis doloribus per eos, qui in ſepto transuerſo naturaliter ſunt, hiatus, vel etiam per ei illata vulnera, in pectus compelluntur, quae, dum huic immorantur, dolores et funeſtam inflammationem accipiunt φ). Imo non ſola inteſtina cum epiploo herniis ſubeſſe ſolent, ſed nonnunquam alia etiam viſcera, veluti ventriculus χ), lien, iecur ψ), vterusque grauidus ω), iisdem includuntur, quae vitia omnia veris herniis

qua, quae deſcenderunt, integra cute, retro compelluntur, iniectaque faſcia cum pila continentur, et alteram, qua tumor prius ſcalpello aperitur, et poſt, quae deuoluta ſunt, reponuntur. Feliciter ceſſit curatio in foemina, in qua et extenta cutis, et ipſum peritonaeum diductum laxatumque, (ſaccum herniae vocant,) inciſum, et epiploi portio praeciſa fuit.

υ) Herniam in vagina deſcribit *in iisdem Commentariis p. 707.* citatus autor, quam, peſſo in vaginam demiſſo, et tumori ſubiecto, curauit.

φ) Vide morbi hiſtoriam *in Transact. Anglicanis No. 351. p. 580.* et *in earum Compendio T. V. p. 266.* vbi, poſt vehementiſſimos dolores inteſtinorum, quales in chordapſo CELSI *Lib. IV. Cap. XIII.* deſcribuntur, finito per mortem tormento, coli aliqua, omenti vero et pancreatis maior, pars in pectus prouoluta fuit inuenta. Viam repererant haec imi ventris viſcera per illum hiatum, qui inter duos ſepti transuerſi muſculos medius eſt, et per quem intercoſtalis neruus deſcendit. Vid. de hoc caſu *Comment. in Actis Med. Berolinenſ. Decad. II. Vol. IV. p. 8.* Conf. IOH. BAPT. FANTONI *Obſeruat. Med. et Anat. Obſ. XXIII. in Opuſculis p. 144.* vbi per illud oſtium, per quod ſtomachus ad ventriculum fertur, hic cum parte omenti in pectus irrepſerat.

χ) Vid. IOHANNES RVDOLPHVS CAMERARIVS *in Sylloge Memorabilium Medicinae Cent. X. Hiſt. 14. p. 742.* quae hernia ex vehementi vomitu, per emeticum concitato, nata fuit. Conf. RENEAVME *c. l. p. 87.* His, quas adducit, alias morborum hiſtorias addit GARENGEOT *c. l.*

ψ) Vid. RVYSCHIVS *Aduerſ. Anat. Dec. II. Obſ. IX. p. 21.* Herniarum, quibus hepar incluſum fuit, exempla adducit GVNZIVS *ex Ephem. N. C. c. l. Cap. II.*

ω) Vide herniae hiſtoriam, quae poſt percuſſum abdomen in foemina grauida orta fuit, in MICH. DOERINGII *Epiſtola ad* GVIL. FABRICIVM,

herniis adnumerantur. His etiam nomina a partibus, quae iisdem ſubeſſe ſolent, imponuntur, quare *ἐντεροκήλη* et *ἐπιπλοκήλη* vocantur, ſi peritonaeum quacunque in ſede, vel ab inteſtino, vel omento, quae in exteriores inferioresque partes nituntur, diſtenditur. Peculiarem notationem deſiderat cyſtocele, ſeu veſicae hernia, quae oriri interdum dicitur, ſi hoc lotii receptaculum valde diſtentum laxatumque, cum ſpermaticis vaſis, per muſculorum abdominis oſtium, ſeu ſic dictum annulum, deuoluitur. Nam nemo anatomes peritus ignorat, peritonaeum veſicam haud comprehendere, ſed eius aliquam, et ſupremam tantum partem, contegere, quare in hoc herniae genere verum peritonaeum laxari, vel diſrumpi neceſſe non eſt, ſed illud, ſi ſola veſica per illud oſtium deſcendit, integrum eſſe poteſt. Interdum tamen, et, vt videtur, frequentius veſica in hoc oſtium vna cum inteſtinis laxatoque peritonaeo irrumpit, ita, vt cyſtocele ſit cum bubonocele α). Nothas autem hernias appellant, ſi virorum genitalia ex aliis variisque occaſionibus intumeſcunt, quibus vitiis *κιρσοκήλη* β), *σαρκοκήλη* γ), *πνευματοκήλη*

CIVM, HILDANVM, *de Hernia vterina, in Operib.* HILD. *p. 893.* Sectus fuit tumor et partus ex eo extractus. Conf. RVYSCHIVM *c. l.* Hernias tales ex ſectione caeſarea relinqui, fatetur ROVSSET *dans la Hyſterotomotokie, a Paris,* MDLXXXI. *p. 42, 92.* qui adfert exemplum *p. 21.* Et prolixe magis *in libro ab eodem Anno* MDXC. *edito,* cui titulus: *Ὑστεροτομοτοκίας, h. e. Caeſarei Partus Aſſertio hiſtoriologica p. 55.* Plures autorum obſeru. vid. in Celeberr. GÜNZII *Obſ. Anat. de Herniis C. II.*

α) De hernia ex veſicae vulnere curato prope huius cicatricem relicta vid. RVYSCH. *Obſeru. Anatom. Chirurg. Obſ. LXXV.* et aliam, vbi, dilatata veſica in ſcrotum cum bubonocele deſcendit, *l. c. Obſ. XCVIII.* Conf. *Eiusd. Aduerſ. Anatom. Decad. II. Obſ. 9. p. 23.* Alias obſeruationes propoſuit MERY *Chirurgus, in Comment. A. R. Sc. Anno* MDCCXIII. *p. 146.* conf. IOH. SALTZMANNI *Diſſ. de Veſicae vrinariae hernia, Argentorati, Anno* MDCCXXXII. De Peritonaeo et ſitu veſicae confer. GÜNZIVS *c. l. p. 11.*

β) Dicitur CELSO Ramex, cum venae intumeſcunt, quae, intortae conglomerataeque inguen, et ſuperiorem partem ſcroti, implent.

γ) Hoc nomine varia vitia comprehenduntur. Nam ipſe teſticulus ex inflammatione intumeſcit, qui, ſi haec reprimentibus diſſipatur, durus manet. Scirrhus nonnunquam in carcinoma degenerat. Non ſoli

λη δ), αἱματοκήλη ε), et quoque, de quo nobis iam ſermo eſt, ὑδροκήλη, adnumerantur. Hi vltimi generis tumores, dum in- creſcunt, adſcendere verſus inguina videntur, verae autem her- niae deſcendendo in viris verſus teſtes augeſcunt. Quoniam autem vtriusque generis vitia raro ſola ſunt, ſed ſaepe eorum bina, pluraque, in eodem homine reperiuntur, ut, laxato in inguine peritonaeo, tum inteſtinum, tum omentum, ſubſit, in- uenta ſunt ab autoribus nomina, ex prioribus compoſita, quae illa vitiorum genera ſignificant. Talis enim aeger, quem mo- do deſcripſi, ἐντερεπιπλοκήλη laborare dicitur.

§. III.

Ὑδροκήλη, quam alii ὑγροκήλην ζ) et herniam aquoſam vo- cant, etiam non vnius generis eſt, quod, quo facilius expli- cemus, prius ipſarum partium velamentorum, inprimis, qui- bus vterque teſticulus contegitur, natura paucis proponenda eſt.

teſticulo hoc accidit, ſed etiam vaſis, a quibus is dependet, quae etiam induteſcunt. Interdum etiam his, et ipſi teſticulo, caro inter tunicas increſcit vitioſa. Vid. CELSVS *Lib. VII. Cap. XVIII.*

δ) Si aër in contextum celluloſum tunicae vaginalis, vel ipſius ſcroti, contrahitur. Eſt Ἐμφυσήματος genus, quod per ſe, et ſine alio morbo, oppido rarum videtur. Vid. HEISTERI *Chirurg. P. II. Sect. V. Cap. 127. p. 855.* Alia ſpecies eſt, ſi in enterocele multus ſpiritus inteſtinum euo- lutum diſtendit, quae vero vix recte πνευματοκήλης nomine vocatur.

ε) Αἱματοκήλη, ſi ex illato ictu, vulnere, vel alia occaſione, ſanguis in ſcrotum defluxit. Hanc nonnunquam poſt inciſam hydrocelem oriri, infra dicetur. Veteres, GALENVS *c. l.* et PAVLVS *Lib. VI. Cap. 63. p. 91. Edit. Aldinae*, addiderunt τὴν πωροκήλην, ἀπὸ τοῦ πώρου, quod voca- bulum callum ſignificat, quae πωροκήλη ex interpretatione IVLII POL- LVCIS *in Onomaſtico Lib. IV. Sect. 203. p. 472.* eſt πώρωμα περὶ τὸ ὄσχεον ἐξ ἀποστήματος, callus circa ſcrotum ex abſceſſu. Autor *Introductionis*, quae GALENO *adſcribitur*, *Cap. XIX. T. II. Edit.* CHARTER. *p. 397.* addit etiam στεατοκήλην, a Graeco στέαρ, ſeuum, vnde στεάτωμα.

ζ) POLLVX *l. c.* ὑγροκήλη περὶ θατέρῳ τῶν διδύμων ὑδατώδης συλλογὴ, μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τετάρτου ὑμένος. Vnde in GALENO *Definit. Med. in Edit. Ald. Tom. IV. pag. 16.* ὑγροκιρσοκήλη legitur. Sed *in* GEMVSAEI *Edit. Baſil.* MDXXXVIII. per errorem ὑγοκιρσοκήλη, *in* CHARTERII vero *Edi- tione T. II. p. 275. n. 428.* ὑδροκιρσοκήλη inuenitur.

eſt. Arteria ſpermatica, vtrinque ex aorta ſub renalibus η) educta, ſub peritonaeo, illi huius celluloſo contextui innexa, ad ima dirigitur, et per oſtium, quod in tendine muſculi obliqui externi eſt, annulum vulgo vocant, in duos vel tres ramos θ) diuiſa ad teſticulum, et, quae huic annexa eſt, epididymidem, fertur. Arteriis iunctae ſunt venae, quae a teſticulis horumque velamentis incipiunt, et per modo dictum muſculi obliqui oſtium aſſurgunt. Non vero eadem ratione finiuntur, qua arteriae incipiunt, ſed dexterior ad venam cauam ſub renali, ſiniſterior ad renalem procedit, quibus maioribus venis illae minores inſeruntur ι). Venae autem in longe plures diuiſae, vehementerque implicitae atque inter ſe apertae, vt ſanguis ex vna in alteram permanare poſſit, quaſi reticulum conſtituunt, quod anatomici *corpus pyramidale*, vel *pampiniforme*, vocant. Vix non omnibus hucusque perſuaſum fuit, arterias venasque hac ſede alia lege, quam in caeteris corporis ſedibus, inter ſe committi, et maiores arterias cum venis ita connexas eſſe, vt ſanguinis non minima, et potiſſimum eius craſſior, pars ex arteriis mox in capaciores venas transfundatur. Sunt tamen ex recentioribus ſcriptoribus, qui hoc, quod vix non omnibus perſuaſum fuit, a nemine explorate perceptum cognitumque fuiſſe oſtendunt, et hunc inter maiora vaſa nexum, vel, vt vocant, anaſtomoſin dubiam reddunt κ). Venas ſpermaticas

 ſangui-

η) Hoc tamen haud perpetuum eſt. Nam aliquando tres repertae fuerunt ſpermaticae arteriae, aliquando etiam ex ſuperiori aorta, ex renalibus, imo etiam ex aliis, arteriis fuerunt eductae. Vide Celeberr. HALLERVM *in Notis ad* BOERHAAVII *Praelectiones T. V. P. I. ad §. 641.*

θ) LIEVTAVD *Eſſais anatomiques Sect. IV. Art. XIX. p 331.*

ι) Nec tamen et hoc ſemper ſe ita habet. Vide HALLERVM *c. l. p. 277.*

κ) Anaſtomoſes has delineaſſe videtur EVSTACHIVS *in Tabulis Anat. XII. et XIII*, quem tamen defendit GEORGIVS MARTIN *in the Medical Eſſays Vol. V. Obſ. XVIII. p. 227.* Eas, veluti manifeſtas, delineauit CROMWELLVS MORTIMER *in the Transactions No. 415. p. 373. in the Abridgment Vol. VII. p. 553. Tab. XXIV.* Sed ex maioribus arteriis in maiores

ſanguinem ab iisdem partibus, ad quas hic per arterias perlabitur, reducere, nemini obſcurum eſt. De illo autem oſtio, vel ſic dicto annulo, iam ex accuratioribus obſeruationibus nouimus, eum non triplicem eſſe, atque ita compoſitum, vt ſinguli muſculi, transuerſus, atque duo obliqui, ſuum oſtium, vel annulum, habeant, ſed eſſe fiſſuram oblongam, ora tendinea aliquantum pleniori circumdatam, in obliqui externi aponeuroſi, cui a vicinis partibus aliae fibrae accedunt λ). Arteriae, vbi ad ipſum teſtem peruenerunt, illam albidam neruoſamque tunicam, quam a colore *albugineam* vocant, et quae intimum teſticuli velamentum eſt, penetrant, et in illa exilia ſingulari artificio conglomerata vaſcula, ex quibus teſticulus compoſitus eſt, et in quibus genitalis ſuccus conficitur, diuiduntur. Semen autem in his exiliſſimis itineribus praeparatum in epididymidis paulo patentioribus fiſtulis perfectum, his tandem coëuntibus, per capacius iter, quod *vas deferens* nominant, ſurſum fertur, et vel vrethrae, vt protinus excernatur, vel veſiculis ſeminalibus, huius humidi receptaculis, infunditur. Scire enim oportet, ſpermaticis vaſis, a quibus teſticuli dependent, iunctum eſſe hunc ſeminis ductum. Accedunt lymphatica vaſa et nerui, quorum potiores ex plexu renali deſcendunt, quibus alii ex lumbaribus accedunt, qui vltimi vero non

maiores venas, nullum tranſitum nullamque anaſtomoſin eſſe, WINSLOVIVS *Expoſit. anat. T. IV. §. 479.* et GEO. MARTIN *c. l.* oſtenderunt, quorum vltimus addit, arterias exiles ex lateribus eductas inhaereſcere et implicari venis, huncque nexum minus cautos anatomicos decepiſſe. Vide etiam HALLERVM *c. l. p. 279.*

λ) Vide figuram in COWPERI *Myotomia Tab. XIV. lit. C. Tab. XV. lit. KK.* et vaſorum ſpermaticorum deſcenſum *in* ALBINI *Tabulis de Muſculis Tab. I. lit. X. Tab. III. lit. β.* HALLERVS, aliique, illud oſtium in ſola aponeuroſi obliqui externi eſſe contendunt, et negant, aliquid conferre tendinem obliqui interni *c. l. p. 260.* Conf. Cl. GVNZIVS *l. c. Cap. VI. p. 18.* qui transuerſi fibras nonnullas ad obliqui externi oſtium pertinere oſtendit.

non tam per ipſum teſticulum, quam per eius et vaſorum ſpermaticorum velamenta, diuiduntur μ).

§. IV.

Sed veniendum eſt ad haec velamenta, vel tunicas, quibus teſticuli atque ſpermatica vaſa continentur. Iam de illa interiori, quam albugineam vocamus, diximus, eam albidam eſſe, validam, atque neruoſam, propter quem neruorum numerum in illa, ſi teſtis ictu, vel quauis iniuria, laeditur, acerbiſſimus dolor exoritur. Haec tunica ſolum teſtem comprehendit, cum caeterae tunicae etiam vaſa ſpermatica contineant. Ex his enim illa, quae olim Graecis ἐλυτροειδὴς dicta ν), noſtris vaginalis appellatur, prae caeteris conſideranda eſt, cum morbi, de quo ſcribere inſtituimus, propria ſedes ſit. Superuacaneum foret, illa repetere, quae ſupra de peritonaeo, et huius contextu celluloſo, propoſuimus. Illud tamen ſedulo tenendum, vaſa illa, quae per oſtium, quod in aponeuroſi muſculi obliqui eſſe diximus, deſcendunt, illo contextu celluloſo, quem peritonaeum extrinſecus habet, non tam circumdari atque includi, quam ei implicari, vt illo medio inter ſe iungantur. Hoc igitur inuolucrum, quod ſibi vaſa ſpermatica adſciſcunt, et ſecum ex abdomine ferunt, minus proprie tunica vaginalis dicitur, quae tandem ſuper teſticuli ſupremam partem, vbi ei epididymis adnexa eſt, finitur. Habet tamen inferior etiam teſticulus ſimilem, ſed teneriorem, contextum celluloſum, inter cremaſterem et albugineam tunicam medium, qui, ſi eum a ſuperiori contextu, et ſic dicta vaginali vaſorum ſpermaticorum tunica procedere exiſtimandum eſt, ab hac, ſepto quaſi medio, quod ſupremo teſticulo et epididymidi inhaereſcit, dirimitur, adeo, vt, niſi hoc ſeptum ruptum exeſumque ſit, flatus a ſuperiori

μ) Vide ex his WINSLOVIVM *Expoſit. anat. T. IV. §. 587.*

ν) Vid. CELSVS *Lib. VII. Cap. XVIII.* a Graeco ἔλυτρον, velamentum.

riori ad inferiorem contextum cellulofum non peruenìat ξ). Ex cellulis pluribus vtrumque hoc velamentum conſtat, quod, ſi a quacunque cauſa grauatur, vel, ſi venae, quae per illud diſcurrunt, aliquantum premuntur, occalleſcit, vt etiam in plures validioresque tunicas diuidi poſſit: id quod in pluribus tumorum herniarumque generibus fieri deprehenditur. Atque id ipſum, accedente GALENI autoritate ο), et, quod olim anatomici plura brutorum, quam hominum, corpora inciderent, illum errorem peperiſſe videtur, vt vix non omnes ſibi perſuaſerint, cum vaſorum ſpermaticorum funiculo veri peritonaei appendicem, et quaſi vaginam atque proceſſum, vaſa ſpermatica comprehendentem, naturaliter per illud muſculi obliqui oſtium deſcendere, atque hunc naturalem proceſſum in veris herniis, quae in his ſedibus fiunt, ab inteſtino, omentoque, in inferiora nitentibus, diduci atque ampliari, vel etiam rumpi π). Nec hunc errorem ſupra laudatus SCHRADERVS depoſuerat, qui cum BIDLOO huius ficti commentitique proceſſus, qui in recte valentium hominum vero peritonaeo nunquam reperitur, imaginem delineauit ρ).

§. V.

Supereſt tunica ſic dicta ἐρυθροειδὴς, quae tertium teſticuli velamentum conſtituit. Rectius tamen eam muſculis adnumerant, et κρεμαστῆρα vocant, anatomici. Muſculum eſſe, et carnoſae, ex quibus componitur, fibrae, eiusque actio, oſtendunt.

ξ) vid. CHESELDENS *Anatomy of the Human Body Edit. VI. Lib. IV. Cap. I. p. 260.* MONRO *c. l. Obſ. XIX. §. 20. p. 260.* Rem paulo aliter exponit WINSLOVIVS *in Expoſ. Anat. T. IV. P. I. §. 515.* Vide figuram, in qua vaginalis tunica flatu diſtenta eſt, in IOHANNIS IACOBI RAV *Reſp. ad* FRID. RVYSCH. *Tab. II. fig. 2.*

ο) *Lib. I. de Semine Cap. XV. T. III.* CHARTERII *p. 202.* Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦδε τέτρηται τὸ περιτόναιον ἑκατέρωθεν ἀξιολόγῳ τρήματι, καὶ πόρος ἀπ' αὐτοῦ γίνεται μέγιστος, εἰς τοὺς ὄρχεις καθήκον. Peritonaeum vtrinque memorabili foramine perforatum eſt, et meatus ab ipſo fit maximus ad teſtes deſcendens.

π) Vid. MONRO *c. l. p. 256.*

ρ) Vid. *c. l.* et BIDLOO *Anat. Tab. XXXII. fig. 3. et 4.*

dunt. De eius origine non prorſus conſentiunt anatomici. Illud exploratum eſt, eum incipere a fibris, quae a muſculo abdominis obliquo interno, atque transuerſo, excedunt σ). Sunt, qui nexum cum obliquo externo et illo FALLOPII ligamento deprehenderunt τ). Eo ſuperior, et non niſi anterior, vaſorum ſpermaticorum pars contegitur, poſt autem, dum muſculus deſcendit, is teſtes omnemque contextum celluloſum, vel, vt vocant, tunicam vaginalem, comprehendit. Muſculus hic, ſi fibrae motu ſuo cientur, premit, et quaſi permulcet, teſticulos, atque in iis humidi genitalis, tum confectionem, tum excretionem, iuuat. Peruulgatum et nemini ignotum eſt, hominibus vegetis, qui confirmata robuſtaque aetate, incorruptaque valetudine ſunt, hunc muſculum cum exteriori cute adduci, et eo teſticulos quaſi adſtringi, decrepita autem aetate, et, ſi corpus labore, morboue, infirmatum, aliisque occaſionibus eneruatum, eſt, pendulis ſubtus teſticulis, laxari.

§. VI.

Huic autem muſculo extrinſecus alius contextus celluloſus, isque validior, innatus eſt, quo vterque teſticulus contegitur. Vix non omnes, qui rem anatomicam, inter veteres, atque inter recentiores, illuſtrauerunt, hic valentiorem tunicam ſibi inueniſſe viſi ſunt, quam Graeci δαρτὸν vocauerunt. Illam, quae propter arteriarum venarumque numerum rubicundior eſt, carnoſam eſſe exiſtimarunt, eamque comparauerunt illi tunicae, quae in brutis, late ſuper adipem fuſa, panniculus carnoſus dicitur. Plurimorum igitur, non proletariorum, ſcriptorum opinio fuit, δαρτὸν eſſe muſculum, inter duplicem contextum

σ) Vid. ALBINVS *de Muſculis Lib. III. Cap. 80. p. 294.*

τ) Vid. IDEM, et prae caeteris WINSLOVIVS *Expoſit. Anat. T. IV. P. I. §. 520*, qui vero nihil de ortu a transuerſo addit. Conf. HALLERVS *c. l. p. 296.* Varia ſecandi ratio, vti fieri ſolet, his originum diſcrepantiis occaſionem dediſſe videtur. Vid. MONRO *c. l.* LIEVTAVD addit fibras ex aponeuroſi recti eductas *c. l. pag. 334.* Conf. Cl. GVNZIVS *c. l. Cap. VI. p. 17.*

textum celluloſum medium, eumque ſubiectos teſticulos, eorumque propria velamenta, ipſumque muſculum cremaſterem, non comprehendere tantum, ſed etiam adſtringere atque comprimere υ). Sed vero hanc rem a recentiſſimis ſcriptoribus, a claro doctoque inter Gallos Chirurgo, LIEVTAVD φ), et Celeberrimo Viro ALEXANDRO MONRO χ), in dubitationem adductam inuenimus, qui malunt, omnem hanc, quae ſub ſcroti integumento, ſeu cute, eſt, tunicam non aliud eſſe, quam paulo validiorem contextum celluloſum. Oſtendunt enim, anatomicos ideo in opinionem, hic veram carnem muſculumque eſſe, adductos fuiſſe, quod ille valentior contextus venoſior ſit, et ob vaſorum per eum diſcurrentium numerum admodum rubeat ψ). Δαρτὸς autem, cuiuscunque naturae ſit, etiam inter teſticulos aſſurgit, eosque diſcernit, de quo ſepto inter RVYSCHIVM et RAVIVM, magnos in anatome viros, fuit plena contentionis controuerſia ω). Vbi interius hoc ſeptum eſt, extrinſecus in ſumma cute ῥαφὴ conſpicitur, quae non ſolum in ſcroto eſt, ſed etiam per genitale membrum, et retrorſum

υ) Muſculum cutaneum eum appellat WINSLOVIVS *c. l.* §. *498*.

φ) *c. l.*

χ) *c. l. p. 267.*

ψ) Vid. Iudicium, quod de panniculo carnoſo ſub cute hominis tulit CAROLVS STEPHANVS *in Diſſect. Partium Corporis humani Lib. II. Cap. II. p. 164.* Oſtendit enim, hunc ſic dictum panniculum carnoſum non, niſi in ſenibus gracilioribus, et emaciatis, vel longo morbo confectis, conſpicuum eſſe, in his enim exhauſtae pinguedinis aliquid apparere, quod carnoſae membranae ſpeciem prae ſe ferat. Hoc enim eſſe id, quod tunicam adipoſam, vel, in aliis ſedibus, tunicam, aut contextum celluloſum vocamus, a vero propius eſt. Quamuis igitur in hoc ſcroti velamento inter cellulas plures ſint fibrae muſculoſae, et aliae, tendinis naturam habentes, erit tamen diſcrimen inter veram muſculoſam tunicam, qualis in brutis ſub cute conſpicitur, et inter δαρτόν.

ω) Vide RVYSCHII *Reſponſionem ad Epiſtol. problem. I.* RAVII *Epiſt. de Inuentoribus Septi Scroti ad* RVYSCHIVM *Anno* MDCXCIX. RVYSCHII *Reſponſionem, quae legitur in Epiſt. problem. XII.* RAVII *Reſponſionem ad qualemcunque Defenſionem* FRED. RVYSCHII. RVYSCHII *Reſp. in Epiſt. probl. XIII.* Confer Cl. Viri IOH. FRID. SCHREIBERI *Vitam* RVYSCHII, *p. 45.*

ſum per peritonaeum, excurrit. Si illud, quod περὶ τȣ̃ δαρτȣ̃ a recentioribus proditum eſſe diximus, eum nihil praeter contextum celluloſum eſſe, verum eſt, facile erit lites illas componere. A veritate enim propior ſemper viſa eſt RAVII ſententia, qui ſeptum hoc duplex, et cuique teſticulo proprium velamentum eſſe, voluit, quamuis ſuam opinionem acri obſtinatoque animo defenderit RVYSCHIVS. Etiam celluloſus contextus, ſi is non multum adipis habet, vt non omnia eius loculamenta ſatis diſtenta ſint, ad membranae ſimilitudinem propius accedit. Tanto enim magis, qui hoc velamentum, euulſis teſticulis, aëre ſiccatum oſtendunt, ſibi aliisque fallaciter imponunt, cum haec partes corporis humani condiendi aſſeruandique ratio aptior ſit ad verum conſtitutum alienandum, quam ad eum, ſi reconditus eſt, et obſcurior, patefaciendum, illuſtrandumque α). His vero exploratis, ſubiiciendum eſt, hunc exteriorem contextum celluloſum etiam cuti ſubeſſe, qua coles contegitur, quae obſeruatio ad dignoſcendam noſtri morbi ſedem, id quod ex infra dicendis apparere poterit, neceſſaria eſt. Supereſt tandem cutis, eaque rugoſior, quas rugas, quaſi transuerſas, illa ῥαφὴ, de qua diximus, diſcernit. Rugae contractiores denſioresque ſunt in robuſtis recteque valentibus, in ſenibus autem et imbecillis illae, atque omnis cutis, cum muſculo cremaſtere, laxantur, id quod iam occaſione huius muſculi retulimus. Cutim in ſcroto piloſam eſſe, et glandulis, quas anatomici, MORGAGNO autore, ſebaceas vocant, conſitam, cum id nemini obſcurum ſit, et ad illius morbi, de quo nobis dicendum, naturam parum faciat, iam mittimus atque praeterimus.

§. VII.

Praeuiſis his omnibus, hydroceles, cuius plures ſpecies eſſe diximus, naturam propriamque ſedem noſſe poterimus. Sed

α) Vide RAVII *Reſponſionem p. 14.* conf. SCHREIBERVM *c. l.*

Sed vero, cum haec vitia, quae omnia ex humoris nimia abundantia oriuntur, hydropis generibus adnumerari debeant, illud autem per omnes hydropis ſpecies perpetuum ſit, aquam vel in contextu aliquo adipoſo celluloſoque ſubſiſtere, vel in cauum quoddam ventremque, vt anatomici loquuntur, contrahi, id etiam de hydrocele dicendum eſt. Longe tamen frequentius intumeſcit contextus celluloſus, quo teſticuli, eorumque vaſa, conteguntur. Hunc autem triplicem eſſe, ex ſupra dictis intelligi poteſt, quare etiam totidem genera tumorum naſcuntur. Siquidem prima huius morbi ſedes eſt, ille contextus celluloſus, quem ſumma cutis ſcrotumque habet, quod, ſi aqua intentum tumet, morbus hydrops ſcroti appellari, et a vera hydrocele diſtingui, conſueuit. Quoniam autem horum tumorum magna eſt conuenientia, et huius hydropis, quo ſcrotum tumet, pathologiam curationemque cum aliis explicare non erit alienum. Qui inter duplicem contextum celluloſum tunicam mediam carnoſam collocant, et hanc cum veteribus δαρτὸν vocant, illi et huius tumoris aliquod diſcrimen admittere debent, cum humor, tum in ſupremo, tum in medio illo contextu celluloſo, tum etiam in vtroque, conſiſtere poſſit. Sub hoc tumore integri ſunt teſticuli, eorumque velamenta atque vaſa. Sed vero, vbi violatum eſt illud alterum teſticulorum velamentum, quod vulgo tunicam vaginalem vocant, vera hydrocele naſcitur. Diſcreta itaque ſunt haec vitia, hydrops ſcroti et hydrocele, quod muſculus cremaſter inter ſcrotum atque vaginalem tunicam medius eſt. Sub hydroceles tamen ſpecie aliae ſunt, quae etiam non mediocres differentias recipiunt. Nam nec in hac vno loco eſt humor, quo illa velamenta diſtenduntur, quamuis rarum eſſe, et forte nunquam incidere, opiner, vt is inter ſummam mediamque tunicam, vel inter cremaſterem et vaginalem circumfluat. Plerumque intenditur illa vaginalis tunica ſuperior, quae ſpermatica vaſa comprehendit, et circa epididymidem

finitur.

finitur. In hanc enim humor deſtillat, et cellulas, inter ſe apertas et peruias, implet, vt tandem totus ille contextus non ſolum tumeat, ſed etiam multum alienetur atque occalleſcat. Sed vero, quamuis hoc crebrius in ea tunica vaginali accidat, qua, vt dixi, vaſa ſpermatica conteguntur, nihilominus etiam ille contextus celluloſus paulo tenerior, qui inter infimum teſtem atque inter cremaſterem medius eſt, vitium contrahere, et ex retenta aqua tumere, poteſt. Galli omnem hydropem in duas ſpecies diuidunt, in eam, in qua illa minora loculamenta, quae adeps habet, et quae, etiam teneriori oleo plena, inter alias variarum partium tunicas media ſunt, et quae recentiores plerumque cellulas, vel contextum, aut tunicam celluloſam, vocant, ab humore intenduntur, *par infiltration*, et in eam, vbi humor, in quodam cauo, vel ſic dicto ventre, extra receptacula ſua miſſus circumfluit, *par epanchement* β). Vtrumque etiam in hydroceles generibus fieri, iam a CELSO animaduerſum legimus, qui ita, vbi hernias exequitur, ſcribit γ): *Integris vero membranis interdum eam partem*, (ſcrotum) *humor diſtendit. Atque eius quoque ſpecies duae ſunt. Nam vel inter tunicas is increſcit, vel in membranis, quae ibi circa venas et arterias ſunt, vbi hae grauatae, occalluerunt.* A vero enim propius eſt, CELSVM, qui de membranis ſcribit, contextum celluloſum, vel tunicam vaginalem, ſignificaſſe. Humor enim non ſolum illis loculamentis inhaeret, ſed etiam ex iis ruptis exeſisque quandoque efferri videtur, vt inter membranas circumfluat, illasque in tumorem attollat. Interdum vero ille inter ſupremam tunicam vaginalem, qua vaſa ſpermatica comprehenduntur, ſubſiſtit, interdum vero in inferiores partes nititur, et per illud ſeptum perrumpit, quod,

C 2 inter

β) Vid. GARENGEOT *Traité des Operations T. I. Cap. VI. p. 386.* LE DRAN *Traité des Operations p. 173.*

γ) CELSVS *Lib. VII. Cap. XVIII.*

inter ſuperiorem tunicam vaginalem, et alteram, quo teſticulus comprehenditur, medium, et ipſi teſticulo ac epididymidi innexum, eſſe, ſupra retulimus δ). Praeter haec aliud vitium eſt, et, vt videtur, frequentius, vbi vnum ex ſupra commemoratis loculamentis, ab incluſa aqua, paulatim diſtenditur, vt humor, quaſi tunica ſua, magis et magis occalleſcente, includatur. Illud ſi in viſceribus, in quibus hoc frequens eſt, incidit, oriuntur tubercula, quae, quod aquoſum humorem continent, hydatides appellantur. In adipe, atque aliis interioribus ſedibus, interdum his ſimiles tumores deprehenduntur, qui, quod in iis humor, accedente vetuſtate, callo circumdatus, et quaſi quodam velamento incluſus, eſt, parum ab illis tuberculis differunt, quae ganglia, meliceride, atheromata et ſteatomata appellantur. Nam haec tumorum genera non alia re inter ſe diſcrepant, quam materia, quae iis ſubeſt, quae, vel, concreta atque dura, renititur, vel, liquidior, ſubtus circumfluit. At vero ab illa tunica, qua veluti περὶ τῆς κύστεως, humor includitur, tumores illi recentioribus cyſtici vocantur, qui ob id hoc etiam hydroceles genus *cyſticum* appellare haud dubitauerunt ε). Horum tuberculorum, quorum in hydrocele

δ) Vide hiſtoriam, quam habet GARENGEOT *Traité des Operations T. I. Cap. VI. Art. 3. Obſ. 27. p. 451.* Liquor ex inciſo tumore effuſus fuit corruptus. Vitium ex gonorrhoea maligna celerius ſuppreſſa natum fuerat.

ε) De hoc hydropis genere in aliis ſedibus prolixe egit LE DRAN *l. c. p. 162.* item de huius generis hydrocele *p. 178. ſqq.* Hydroceles autem genus, in quo aqua velamento ſuo, vel tunica, incluſa eſt, iam cognouit PAVLVS AEGINETA *Lib. VI. Cap. 62. p. 90. Edit. Ald.* vbi agit de Hydrocele. Πολλάκις δὲ ἐν ἰδίῳ χιτῶνι περιέχεται τὸ ὑγρὸν, καὶ καλοῦσι οἱ χειρουργοὶ τοῦτο τὸ πάθος ἐν ἐπιγεννητῷ. *Saepe in propria tunica continetur humor, et chirurgi vocant hunc morbum in ſupernaſcente ſcil. tunica.* Sic interpretatur PAVLVM GORRAEVS *in Definit.* ſub ὑδροκήλη. Ab hoc illud accepiſſe videtur ALBVCASIS, *qui Lib. II. Cap. LXII.* ſcribit: *Hernia aquoſa nihil aliud eſt, niſi collectio humiditatis in Siphac albo, quod eſt ſub cute teſticuli continente ouum, et nominatur Siphac.*

cele interdum vnum eſt, interdum bina ζ), atque etiam plura η), ſedes vel in tunica vaginali, qua ſpermatica vaſa continentur, vel in illo velamento, eſt, quo ipſe teſticulus comprehenditur, et quidem, vt videtur, in parte magis interiori. Raro enim hi tumores a confluente humore extrinſecus ſub ipſo cremaſtere naſci videntur θ).

§. VIII.

Hae autem verae hydroceles ſpecies eſſe videntur, quas omnes accuratius expoſuit Celeberrimus Vir ALEXANDER MONRO ι). Aliquam tamen animaduerſionem deſiderant quaedam alia illarum partium vitia, in quibus etiam humoris nimia abundantia eſſe conſueuit. Horum primum eſſe ſolet, vbi inteſtinum in ſcrotum deſcendit, et aqua in relaxati peritonaei appendicem, vel, vt vocant, ſaccum, contrahitur. Crebrius hoc fit, ſi illa appendix non ſimul cum inteſtino et epiploo repellitur, ſed inguini immoratur. Nam, dum vinctura admouetur, haec appendix, cuius tunica naturaliter roſcida eſt, pilae ſubiicitur, qua, faſciae, corio, vel ferreo annulo, adſuta, ad reprimendas hernias vtimur. Membrana vero ſic valenter preſſa offenditur, atque tandem occalleſcit, vt minora itinera intercludantur, quae humorem, ex affecta tunica copioſius exſudantem, reſorbent κ). Imo interdum

phac. Et quondoque eſt in panniculo proprio, quem praeparauit ſibi natura in parte oui, ita, vt videatur ouum aliud.

ζ) Vid. GARENGEOT *c. l. Obſ. 28. p. 463.*

η) Vide ſingularem de hac re obſeruationem in LE DRAN *Traité des Operations p. 178.*

θ) Vid. SHARP'S *Treatiſe on the Operations of Surgery Cap. IX. p. 46. Edit. II.*

ι) *in the Medical Eſſays l. c. Vol. V. Obſ. XXI. p. 299.*

κ) Vide obſeruationem, vbi in talem peritonaei appendicem, vel ſaccum capaciorem, in quem etiam omentum deuolutum erat, magna vis humoris, ſex libras exſuperans, fuit contracta, a MONRO *c. l.* propoſitam *p. 314.* Humor euocatus eſt, demiſſo in tumorem exili breuique ferramento, illi, quo aqua ex abdomine emittitur, ſimili, quod fiſtula,

dum accidere ſolet, vt illius appendicis tergora, nimis valenter preſſa, ſumma ſua parte inter ſe iuncta glutinentur, quare in eam contractus humor nullum exitum habere, neque in abdomen reuerti poteſt λ). Alterum autem vitii genus in ipſo teſticulo oritur, qui, ſi induruit, atque, id quod in ſarcocele fieri ſupra retulimus, ſcirrho laborat, plenior fit atque tumet. Non raro enim in hunc multum limpidi, quandoque etiam mali, corruptique humoris contrahitur, praecipue ſi teſticulus, vitio intus orto, intumuit.

§. IX.

Ante omnia vero quaeritur, quae ſint horum vitiorum origines, cauſaeque, in quibus inquirendis ſedulo conſiderari oportet diſcrimina, quae illa tumorum genera recipiunt, et quae ſupra executi ſumus. Ne vero ſcroti hydropem praetermittamus, quippe quod tumoris genus frequentiſſimum eſſe ſolet, ei, et omni oedemati, commune eſt, vt, vel a vitiatis humidis, vel ab affectis praecluſisque itineribus, per quae illa feruntur naſcatur. Viſcidum enim in humidis, quod oriri ſolet, vbi corpus mali habitus eſt, ſubſiſtendo claudit, tum itinera, per quae illa naturaliter perlabuntur, tum etiam inuiſibilia tunicarum foramina, per quae ſucci, in tenuiſſimum halitum reſoluti, et exſpirant, et iterum reſorbentur. Quibus excoecatis, humida, vel in ipſa maiora receptacula confluunt, vel viam in ſpongioſi adipoſique contextus cellulas reperiunt, huncque diſtendunt. Atque ſic paulatim tumores naſcuntur, id quod etiam

la, vel ſic dicta cannula, inſtructum fuit. Multum deſidente tumore, ſolum omentum in appendice, vel ſacco, fuit relictum.

λ) Vide ſectionem cadaueris in SAVIARD *Obſerv. XXII. p. 120.* et ſingularem hiſtoriam a LE DRAN relictam. Hydrocele fuit ex tribus ſpeciebus compoſita. In vno enim aegro inuenit, appendicem peritonaei, vel ſaccum, aqua repletum, et ſuperius clauſum, praeterea cyſticum, ſeu velamento ſuo incluſum tumorem in tunica vaginali, et tandem alium tumorem in illa tunica celluloſa, quae cingit teſticulum. *Obſ. de Chirurgie T. II. Obſ. 75. p. 155.*

iam accidit, ſi integris humidis via per venas non ſatis, ſed ita, aperta eſt, vt per has ſanguis quidem, aſt non ſine mora atque impeditione, permanare poſſit. Compertum eſt, quoduis membrum intumeſcere, et oedemate laborare, ſi eius venae aliquantum, atque ita, premuntur, vt in eo vitalis humorum motus langueſcat. Nam ſi venae prorſus premuntur, adſtringunturque, vt vitalis motus omnino ſiſtatur, membrum gangraenae opportunum fieri, nemo ignorat. Oedemate autem pedum vexantur praegnantes, expletis fere ad pariendum menſibus, quod grauidus vterus venas iliacas vrget; quae omnia, et illa etiam, tacemus, quae in fractorum oſſium curationibus, ſi his ferulae non recte accommodantur, faſciaeque arctius circumdantur, eueniunt. Sed vero, vtrumque in ſcroto fieri poſſe, intelligitur. Venae enim, a pudendis internis ortae, quas ab hypogaſtricis deſcendere nouimus, per ſcrotum et eius δαρτὸν diuiduntur μ), quae, ſi in variis tumorum generibus premuntur, ſcrotum oedemati, ſaepe etiam ſcirrho, opportunum reddunt. Plerumque tamen ſcrotum attollitur in hydropicis, iis prae caeteris, qui eo genere laborant, quod Graeci ὑπὸ τὴν σάρκα nominauerunt. Aquarum enim facilior tranſitus eſt ad illum contextum adipoſum, celluloſumque, quem ſcrotum ſub ſumma cute habere diximus. Etiam iis, quos ἀσκίτης, vel pectoris hydrops, cachexia, aliaque morborum longinquorum genera, male habet, pedes intumeſcunt, qui tumores, dum aſſurgendo ad ſumma femora inguinaque perueniunt, tandem etiam ſcrotum, eiusque contextum celluloſum, occupant, et in tumorem attollunt. Interdum tamen ſcrotum ex aliis cauſis intumeſcit, cum etiam in naſcentibus aliquando intentum tumidumque conſpiciatur. Ad hoc vero plurimum facere videtur, ſi partus in vtero aliter collocatus eſt, et modo commemoratae venae a membro quodam compreſſae fuerunt.

In

μ) V. LIEVTAVD *c. l. Sect. IV. Art. XIX. p. 343.*

In primis puerorum aetatulis hi tumores ſaepe ab illuuie ſordibusque naſcuntur, ſi illi non lauantur, neque lintea, quae iis ſubſternuntur, et inuolucra, vrinae et ventris proluuie, perfuſa, crebrius mutantur. Vrinae etiam difficultas, ſi in vrethra callus atque cicatrix, vel aliud quid concretum, ſe oppoſuit, vel, ſi minor aſperiorque calculus vrget, huius tumoris cauſam afferre poteſt. Dum enim vrina reddi non poteſt, illa rodit tunicas, et ſaepe in hunc celluloſum contextum, vel δαρτὸν, irrumpit, atque ad penem, aliasque iuxta poſitas partes, procedit ν).

§. X.

Diſtat autem ab hydrope ſcroti, et originis, et curationis, ratione, vera hydrocele. Intumeſcit vaginalis tunica, cui ſpermatica vaſa innexa ſunt, ſi humor de abdomine in eam deſtillat. Nihil tamen ad id facere videtur ἀσκίτης, cum ex imo ventre nullus ſit humori per peritonaeum exitus. Eſt autem aliud hydropis genus, quod non raro aſcitis ſpeciem prae ſe fert, dum aqua illum contextum celluloſum intendit, qui extrinſecus peritonaeo inhaeret. Ex hoc genere, quod interdum ſolum eſt, frequentius aliis ſpeciebus, praecipue illis, quas ἀσκίτην et ὑπὸ τὴν σάρκα vocamus, iunctum ξ) fieri poteſt hydroce-

ν) Vide MONRO *c. l. p.* 300.

ξ) Vide huius hydropis deſcriptionem in ANT. NVCKII *Adenographia curioſa Cap. IX. p.* 103. *In Comm. Acad. Reg. Sc. Anno MDCCVI. p.* 667. a LITTRIO. *In Ephem. Nat. Cur. Cent. V. Obſ. XXIII.* a LVCA SCHROECKIO. Plures in ea opinione ſunt, aſcite ſola laborantibus aquam ex abdomine in vaginalem tunicam defluere. Nullam autem viam eſſe, Anatome docet. Vid. etiam SHARP. *c. l. Cap. IX.* Rationem tamen non improbabilem, cur iis, quos aſcites male habet, vel, quibus ex aliis cauſis venter intumuit, interdum vera hydrocele naſcatur, adfert Doctiſſimus MONRO *c. l. p.* 301. Oſtendit enim, vaginalem tunicam compreſſis venis ſpermaticis etiam, ea ratione ac, de aliis partibus dictum eſt, intumeſcere, et quaſi oedemate laborare. Premi autem venas, ab intento adductoque multum muſculo obliquo, atque ſic arctato eius oſtio, per quod vaſa deſcendunt.

drocele, ſi humor ex illo contextu celluloſo, quem peritonaeum habet, in vaginale teſticuli velamentum deſtillat. Supra enim retulimus, vaginalem tunicam ab illo contextu celluloſo incipere, atque ab eo per muſculi obliqui oſtium, vel annulum, deſcendere *o*). Longe tamen crebrius tunica vaginalis offenſis, quae extrinſecus incidunt, afficitur, vexaturque. Talis vero cauſa ſi praeceſſit, crebrius illud hydroceles genus naſcitur, et quod, recentiores ſcriptores ſecuti, cyſticum nominauimus, quod ex caeteris ſpeciebus frequentiſſimum eſſe exiſtimamus. Nec vero hoc, nec illud, ignorari oportet, hanc ſpeciem ſaepe medentibus opinionem facere, humorem inter ſpermatica vaſa et teſticulum atque contextum celluloſum circumfluere, cum ille tumor ab interioribus partibus propior ſit. Non ſemper tamen huius hydroceles cauſae euidentes ſunt, cum interdum aegri ipſi ignorent, qua occaſione tumor, qui a paruulo incepit, natus fuerit *π*). Id tamen crebrius ex ictu aliquo,

o) Vide commemorabilem hydroceles hiſtoriam in FRID. HOFFMANNI *Conſultat. Sect. III. Cap. 56. p. 259.* Inciſo enim tumore, effuſaque aqua, protinus, et vix momento temporis, magna vis aquae defluxit, qua ſcrotum iterum fuit intentum. Sine dubio, cum vix alia via ſit aperta, haec aqua ex contextu celluloſo peritonaei deſcenderat. Similem fere hiſtoriam propoſuit LE DRAN *Traité des Operations p. 184.* qui, poſtquam ex hydrocele humorem, ſcroto perforato, euocauerat, non ſine admiratione deprehendit, in cellulis ſcroti humorem adeo increuiſſe, vt illud in tumorem ingentis magnitudinis attolleretur. Huius autem rei aliam cauſam ſubiecit Vir Clariſſimus. Cum enim in illo aegro alia hernia, et inteſtinum etiam deuolutum, eſſet, eumque caeteroquin aſcites male haberet, exiſtimat, aquam fuiſſe in illam peritonaei appendicem, quem Galli vulgo ſaccum appellant, contractam. Hac appendice perforata, et liquore effuſo, glutinatam quidem fuiſſe ſummam cutim, non vero protinus coire potuiſſe perforatum peritonaeum, igitur aquam de imo ventre deſcendiſſe, per huius vulnus in ſcroti cellulas, easque impleuiſſe.

π) Animaduerſione dignum eſt, quod de hydroceles origine reliquit REMBERTVS DODONAEVS Seculi XVI. autor *in Obſ. Medicinal. Cap. 38. p. 98.* et quod confirmare videtur HILDANVS *Obſ. Chir. Cent. IV. Obſ. 66.* Scribit enim DODONAEVS, hoc vitium, vel a cauſis

intus

aliquo, et, ſi vaginalis tunica qua re vehementer premitur, vexaturque, fieri, obſeruatione compertum habemus. Etenim hoc aliquando viro accidiſſe meminimus, qui, cum in equum intractatum, nouumque, adſcenderet, femori ſcrotum teſticulumque ſubiecit, valenterque preſſit, vnde acerbiſſimus dolor cum aliqua inflammatione ortus fuit. His, neſcio qua ratione, ab alio percuratis, relictus fuit tumor et vera hydrocele, quae adeo increuit, vt, cum homo meticuloſior ſcalpelli, vel acus triquetrae, operam repudiaret, humor, per ſe ruptis tunicis, effunderetur, id quod aliquoties, glutinato vulnere, et iterum increſcente humore, contigit. In iuuene, de quo infra dicetur, ſiniſtri lateris ſcrotum intumuit, poſtquam is illam ſedem, vbi ſpermatica vaſa cum ſuis velamentis ab inguine dependent, ſaepe multumque, atque etiam vehementius, preſſerat, et illud vaginale velamentum violauerat. Id vero mediante arcubaliſta factum eſt, quam huic loco, cum arcum tenderet, atque ſagittas

intus natis, vel ab offenſionibus externis, oriri. Si a cauſis latentibus fuerit profectum, multa obſeruatione exploratum eſſe, hydroceſem occupare ſemper ſiniſtrum ſcroti latus. Siniſtram vero venam ſeminalem, non ex caua, veluti dextra, ſed ab emulgente ſiniſtri renis, procedere, atque originem ſumere. Addit autor, quem vitalis humorum circulus, ab HARVAEO poſt eius tempora repertus, latuit: *Rene hoc (ſiniſtro) male affecto, nec officio ſuo probe fungente, vrinae pars, quam emulgens haec ad ſe pertraxit, cum ad veſicam per male affectum renem non poteſt deſcendere, per ſeminalem in erythroidem delabitur, et hydrocelem eo modo ingenerat.* Haec quidem a DODONAEO allata cauſa, his temporibus inepta, merito ridetur ab HEISTERO *de Hydrocele p. 17.* Hoc tamen accidere poteſt, vt, ſi ren calculis et arena laboret, vel cum his etiam vlcere iam exeſus ſit, ſanguini arena admiſceatur. Exiguus vero calculus ex vena renali pondere in venam ſpermaticam prolabi poteſt, et in ea ſanguinis refluxum turbare. Sanguinis refluxu, per venas impedito, oedema oriri, alibi probauimus. Fatendum tamen ex hac cauſa aeque intumeſcere poſſe ipſum teſtem, ac eius velamenta. Nec adeo frequens eſt, vt, qui hydrocele laborant, calculoſi ſint. Illud tamen adhibita obſeruatione proximum a vero viſum fuit longe crebrius ſuper ſiniſtrum, quam ſuper dextrum, teſticulum naſci hos tumores. Ad hoc attendere, vel probabiliorem cauſam inuenire, poterunt ii, qui in maioribus valetudinariis fere quotidianam his morborum generibus medendi occaſionem habent.

gittas neruo aptaret, crebrius impoſuerat. Nullum dubium eſt, variam occaſionem eſſe, qua illa interior, ſic dicta, vaginalis tunica, quibus vaſa ſpermatica innexa ſunt, poteſt offendi. Id vero etiam illi contextui celluloſo accidere poteſt, qua ipſum teſticulum comprehendi, ſupra retulimus. Nec aliam cauſam eſſe opinamur illius ſpeciei, in qua inter vaſa ſpermatica ipſumque teſtem, et inter illa celluloſa velamenta, aqua conſiſtere atque circumfluere dicitur. Nam, cum in omnibus his ſedibus atque tunicis, quas, ne inter ſe glutinentur, vdas eſſe oportet, humor tenuis limpidusque, roris inſtar, per exilia admodum itinera efferatur, isque iterum aliis fiſtulis venisque abſorbeatur, diſci poteſt, haec velamenta ab illo humore attolli, ſi hoc alterum genus fiſtularum, per quas ille reſorberi, et aliis humidis, atque ipſi tandem ſanguini, iterum affundi, debet, occoecatum eſt. Id vero, laeſa, vexataque, illa tunica, ex ictu atque inflammatione fieri, veri nobis ſimilius videtur, cum omnes membranae, et ille etiam ſpongioſus contextus, ſi vexantur inflammanturque, facile indureſcant. Hoc ſi vni, alteriue, cellulae accidit, illa inflatur, et ſaepe in immanem tumorem, tergoribus magis et magis occalleſcentibus, diſtenditur. Atque etiam euenire poſſe arbitramur, vt liquor, qui velamento ſuo incluſus fuerat, hoc tandem interiora verſus rupto, efferatur, et inter vnam alteramque tunicam circumfluat. Imo, ſi humor, qui ſuperiori ſcroti velamento, vel tunicae vaginali, qua vaſa ſpermatica comprehenduntur, ſubeſt, quotidie increſcit, is tandem pondere ſuo in inferiora atque in illud ſeptum nititur, quod tunica vaginalis, inter teſticulum atque vaſa medium, habere diximus. Vbi illud ſeptum diducitur, liquor viam inter teſticulum et illum teneriorem contextum celluloſum, in quo hic quaſi natat, reperit, id quod etiam incidere poteſt, ſi ille, accedente vetuſtate corruptus, ſeptum perrodit, partem inferiorem ſcroti implet, et tunicas adeo attollit, vt, nec viſu, nec tactu, ſentire poſſimus teſti-

culum ϱ). Corrumpitur vero humor celerius, ſi ab initio ei aliquid ſanguinis fuit admixtum, et, ſi corpus mali habitus eſt. Deprehendimus etiam, nonnunquam hydrocelem relinqui poſt alias teſticulorum curationes, maxime, vbi hi a venereo morbo, retentaque mala gonorrhoeae materia, intumuerunt, et tumores calefacientibus cataplaſmatis fuerunt diſſipati. Nondum autem certo aſſeuerare poſſumus, num in his hominibus vitium a morbo proficiſcatur, et retenta mala materia, num vero a remediis, quae aduerſus inflammationem partium harum, glandulis ſimillimarum, adhiberi conſueuerunt. Etiam ii, quibus frequentior his morbis medendi datur occaſio, animaduertent, num in iis, quos venereus morbus male habet, liquor, qui ex hydrocele effunditur, ſemper alienatus, corruptusque, ſit: id quod caeteroquin ex aliis occaſionibus, maxime, ſi morbus ex ictu natus, et, vt mox ſcripſimus, aliquid ſanguinis extra vaſa miſſi humido fuit admixtum, incidere ſolet σ).

§. XI.

Propriam vero animaduerſionem deſiderant ſigna, quae in quoque horum vitiorum genere habere poſſumus. Sunt autem, quaedam communia, quibus, ſcroti tumoribus humorem ſubeſſe, diſcitur, quaedam propria, quibus locus deprehenditur, quo ille conſiſtit. Ne vero variae ſpecies hydroceles aliis herniis confundantur, iam ſuperius ſcripſimus, veras hernias deorſum deſcendendo increſcere, hydrocelem vero, aliasque, quas ſpurias vocant, adſcendendo. Vt enim iam nihil de ſcroti hydrope commemoremus, in hydrocele, niſi illa ab aliis hydropis generibus, in toto corpore conſiſtentibus, orta fuerit, id quod raro euenire crediderim, vaſa ſpermatica in inguine ſine

ϱ) Vid. GARENGEOT *Traité des Operations T. I. Cap. VI. Art. II. p. 455.*

σ) Vid. exemplum in GARENGEOT *c. l. T. I. Cap. VI. Art. II. Obſ. 27. p. 451.* Caeteroquin humor, qui ex inciſa hydrocele emittitur, plerumque lymphae ſimilis eſt, et igne gelatur. Confer Cel. HEISTERVS *de Hydrocele §. XIX.*

ſine tumore ſunt, molliaque, et tumor non, niſi medias, vel inferiores, ſcroti partes, obſidet. Vbicunque etiam humor eſt, is, ſi digito premitur, cedit, circumfluensque id, quod non premitur, attollit. Humor, ſi limpidus eſt, (nam, eum, interdum ſanguine remiſceri, vel, putreſcendo corrumpi, ſupra retulimus) admoto lumine, tanquam in vitro, cornuue, per ſcrotum apparet. Caeteroquin tumor, qui ſine dolore eſt, ex paruulo incipit, et paulatim augetur, vt ſcrotum intentum ſe indies magis attollat. Nunquam vero tumor, etiamſi prematur, aut corpus aliter collocetur, ſe ex toto remittit, vel multum minuitur, quod in veris herniis fieri compertum eſt. Nam, ſi in oſcheocele, vel inteſtinum, vel omentum, deſcenderunt, etiam attollitur ſcrotum, ſed ratione modoque diuerſo. Oſcheocele enim plerumque ex bubonocele naſcitur, quae ex aliis cauſis repente oritur, ſi abdomen valde compreſſum, ictu grauiori violatum, concuſſumque, fuit, aut, ſi homo, retento ſpiritu, ſub aliquo pondere nixus eſt, aut, ſi is ſaltu ex eminentiori loco ſe praecipitem dedit. Tumor hic, qui ab inguine incepit, tandem, niſi vinctura adhibeatur, paulatim in ſcrotum deſcendit, dum inteſtinum atque epiploon pondere deuoluuntur. Quo vaſtius tumet ſcrotum, accepto maiori inteſtini omentique modo, eo magis etiam inguen, relaxato multum oſtio, vel annulo, impletur. Scrotum in oſcheocele tactu leue eſt, et lubricum, aliquantum inaequale, quod, digito preſſum, cedit, non vero ita, atque ab incluſo humore fieri ſolet, intentum eſt. Nam in hydrocele, vbi humor valde increuit, is digito, ſicut vter repletus et arcte adſtrictus, obnititur, atque, vt loquuntur, elaſticus eſt. Oſcheocele, ſi ſupinus iacet homo, aut, ſi huc, illucue, conuerſo, aut alio quouis modo collocato, corpore tumor premitur, vel ex toto deſidit, vel, ſi pars eorum, quae exciderunt, iam cum laxato peritonaeo, et haec cum illo muſculi oſtio, cohaeret, ita minuitur, vt exiguae reliquiae maneant, dum ea, quae deuoluta

 erant,

erant, ad inguen compelluntur, id quod interdum, vbi inteſtina reuertuntur, cum aliquo ſonitu fit. Si vero in oſcheocele ea, quae deſcenderunt, compelli nequeunt, ſed valde ab arctiori oſtio premuntur, ea abdomini, inguinibus, ſcrotoque, acerbiſſimos dolores, inteſtinorum tormina, aliaque dira ſymptomata, quibus ſtomachus etiam afficitur, inferunt, id quod in hydrocele nunquam fieri poteſt, quae ſemper ſine dolore eſſe conſueuit. In inguine etiam, et eo loco, vbi per illud oſtium vaſa ſpermatica efferuntur, longe maior tumor eſt in oſcheocele, quam in vera hydrocele. In hac tamen is etiam locus ex humoris abundantia intumeſcere poteſt, vbi is peritonaei celluloſum contextum ſubiit, et ab hac in vaginalem tunicam defluxit. Sed longe difficilius eſt, ſarcocelen ab hydrocele diſtinguere, cum vterque tumor paulatim, a parte inferiori adſcendendo, increſcat, atque ſine dolore ſit. Nam in ſarcocele, praecipue, ſi tumori accommodata eſt faſcia, qua is leuatur, non prius dolores excitantur, quam, vbi tumor, ex quacunque occaſione excitatus, in carcinoma degenerat. Sed vero, teſticulum induratum eſſe, manu atque contrectatione experiri poſſumus. Aliter enim prementi digito renititur ὄγκος σκιῤῥώδης, lapidis inſtar durus, aliter, et vtris repleti adſtrictique in modum, tunica humore intenta. Nonnunquam in ſarcocele, quamuis plenior, duriorque, ſit teſticulus, ſpermatica vaſa, a quibus is dependet, integra ſunt, aliquando vero illa etiam dura, conglomerataque, inguen implent, et ſub cute viſu, tactuque, ſentiuntur. At enim aliud in ſarcocele diſcrimen eſt, quamuis illud oppido rarum eſſe crediderim. Interdum enim ſub illis tunicis mollis hebeſque caro increſcit, id quod etiam tactu cognoſci poterit. Tumorem enim non aequalem, minime durum, lubricum, cutim vero non multum intentam eſſe, in hoc caſu oportet. Sed vero, vbi incidit, vt in ὑδροσαρκοκήλη, et teſticulus durus ſit, et humor etiam, vel in hunc, vel in vaginalem tunicam, contractus, tumori

mori ſubſit, indicia, quae mixta eſſe oportet, multum fallere poſſunt. Sedulo exquirenda eſt prima morbi origo atque occaſio, eiusque incrementum, et tumor digitis contrectandus, vt is, qui curaturus eſt, veram morbi notitiam conſequatur, qui vero in his caſibus, in quibus ſigna obſcura ſunt, et ſaepe ab omni ſenſu atque intelligentia disiuncta, decipi interdum poteſt τ).

§. XII.

Sedes autem humoris ſic deprehenditur. In hydrope ſcroti, in quo humorem, ſub ſumma cute eſſe, ſcripſimus, totum ſcrotum ita intenditur, vt illa ῥαφὴ in medio maneat, quae, ſi hydrocele vnum latus occupat, in alterum detorquetur, et obliquatur. Scrotum in hydrope plurimum, et ita, diſtenditur, vt, increſcente tumore, etiam cutis penitus erugetur, tumorque albidior fiat et aequalis. Praeter haec omnia, aquam inter ſummam cutim atque cremaſterem eſſe, notam habemus, ſi cutis, qua coles tegitur, ſimul attollitur, ita, vt hic nudari non poſſit, et vt ſaepe vrinae exiguum iter relinquatur, quod vitium Graeci φίμωσιν appellant υ). Hoc in anaſarca, et aliis hydropis generibus, quae in toto corpore conſiſtunt, frequens eſt: aliter, atque ſolet in vera hydrocele, in qua, quo magis ſcrotum ab increſcente humore attollitur, eo magis ſuperior coles retrahitur, vt is etiam ſub tumore deliteſcat. Humorem, velamento ſuo, vel cyſtide, incluſum, in ſuprema vaginali tunica, qua ſpermatica vaſa comprehenduntur, et eius quadam cellula, coiiſſe, intelligimus, ſi ſcrotum ſuperius, loco inter inguen et teſticulum medio, humore intentum, modo ſupra deſcripto, prementi obnititur, in inguine vero nullus, inferius non ita magnus, tumor eſt, ita, vt etiam teſticulus tactu ſentiatur, quod vltimum tamen non perpetuum eſſe arbitror.

τ) Vid. HEISTERVS *de Hydrocele §. XXVII. p. 23.* confer §. *XXVI. p. 21.*
υ) Quibus naturale eſt, vt glans nuda ſit, illis contrarium vitium oritur, quod παραφίμωσις dicitur.

bitror. Hoc hydroceles genus frequentiſſimum eſſe, ſupra retulimus, quamuis Cl. HEISTERO illud inſolitum rarumque viſum ſit φ). Nam, ſi humor nulla tunica incluſus circumfluit, tumor remiſſior, prementi magis cedit. Si vero hoc genus in illo contextu celluloſo naſcitur, quo inferius teſticulus cum ſua albuginea tunica contegitur, tumet ſcroti infima pars, nec digito ſentitur teſticulus. Tandem, vbi humor ex illo peritonaei contextu celluloſo defluxit, et vaginalem tunicam impleuit, id ſcire poſſumus ex reliquo corporis habitu, et, ſi cum hydrocele totus venter intentus eſt. Inguen etiam tumore impletur, et, ſi, hoc inciſo, aqua effunditur, ea mox reuertitur, ita, vt maior eius modus irrumpat, atque etiam tumorem, priori longe maiorem, excitet, id quod ex iis, quae ſupra retulimus, intelligitur. Si, id quod interdum accidere ſolet, vitium non vna ſede χ) eſt, nec ſolum, ſed aliis iunctum, notas etiam mixtas eſſe, neceſſe eſt.

§. XIII.

Sequitur, vt explicemus, quae pericula hydrocele, eiusque ſpecies, et quam etiam ſpem futurae curationis, oſtendant. Vniuerſe vero de his omnibus tumoribus dicendum, eos, qui, nullo antecedente morbo, coeperunt, nullo aperto periculo terrere. Scroti enim hydrops, in pueris ab illuuie ortus, ſi non cum alia noxa eſt, ſine negotio diſcutitur. Nec is terribilis eſt in adultis, ſi per ſe incepit, id quod aliquando a ſubito frigore, quod hominem inſuetum infeſtauerat, accidiſſe meminimus. Si vero ſcrotum ab vrina intentum eſt, quae, exulcerato itinere, viam in illud, eiusque δαρτὸν, reperit, vitium, quod ad gangraenam ſpectat, difficulter ſaneſcit. Nec ei, quod aliis hydropis generibus ſuperuenit, niſi priori morbo leuato, mederi poſſumus. Ac ne vera hydrocele quidem, niſi cum hydrope ſit, in quo totum corpus

φ) *c. l.* §. *XXVIII.*

χ) Vide hiſtoriam a MONRO propoſitam *c. l. p.* 310.

pus tumet, vel, qui illum peritonaei contextum celluloſum occupat, adeo periculoſa eſt. Nam, quamuis eius non facillima curatio ſit, tamen raro ſuperuenit inflammatio, ſed humor, id quod iam retulimus, niſi, inciſo tumore, euocetur, interdum, illo ſponte rupto, effunditur. Vbi vitio vetuſtas accedit, et tumor multum augeſcit, ille colem fere condit, qui retractus, geniali toro minus idoneus redditur. In hydrocele etiam id incidere ſolet, quod in aliis herniarum generibus deprehendimus. Scrotum inflatur, durumque fit, cuius moles, pondusque, et ex his aegro moleſtia, augetur ψ). Sanabilius eſt illud genus, quod cyſticum vocamus, quam illud, vbi, iam corruptus humor vaginalis tunicae cellulas perroſit. Quid autem horum vitiorum curationes effecturae ſint, et quid, tum de iis, quae medicamentis, tum de aliis, quae ſcalpello, fiunt, maxime de illa medendi via, qua humor ex inciſo tumore effunditur, timeri, vel ſperari, poſſit, ex propediem dicendis intelligi poterit.

§. XIV.

His enim cognitis, ad medendi rationem veniendum, quam, ab aliis aliam, propoſitam inuenimus. Qui illam artis ſalutaris partem, quae manu medetur, et cuius effectus euidentiſſimus eſt, vel ignorant, vel negligunt, in omni morborum genere, et in hydrocele etiam curanda, praeſidium a ſolis medicamentis petunt, quibus tamen parum proficiunt. Inuenimus in veterum recentiorumque libris magnum numerum medicamentorum, tum ſimplicium, tum varie permixtorum, in quibus aduerſus hos tumores praeſidium eſſe, autores aſſeuerare haud dubitant. Sed vero, ſi omnia, et, prae caeteris, medicamentorum facultates, paulo diligentius perpendimus, animaduertere poſſumus, ex illorum autorum ſcriptis magis apparere, quid quisque perſuaſerit ſibi, quam, quid euidenter compe-

ψ) Vid. HEISTERVS *c. l. §. XXXII.*

compererit. Superuacaneum foret, ſi illas compoſitiones ex eorum voluminibus tranſcriberemus; imo nec nobis animus eſt, diuerſas curandi vias, in quas ii proceſſerunt, qui, efficaciorem medicinam, ad hos tumores tollendos, neceſſariam eſſe, cognouerunt, iam multis exequi. Igitur, miſſis, quae ab ingenioſiſſimis etiam Profeſſoribus excogitata fuerunt, nos in iis continebimus, quae, vel experientia in ipſis curationibus docuit, vel, quae, ab aliis propoſita, efficaciora, atque a vero propiora, videntur. Cum vero etiam de iis ſcroti tumoribus dicendum ſit, in quibus humor ſummam cutim diſtendit, quod genus ad ſcroti hydropem retulimus, ante omnia conſiderari oportet, num hic tumor ſolus ſit, num aliis hydropis generibus iunctus. Tumor enim nullam curationem recipit, qui alteri vetuſto morbo, maxime alicui hydropis generi, veluti anaſarcae, vel etiam oedemati, ſuperuenit, niſi ille prior morbus fuerit leuatus. Vbi tamen in hydropicis valde diſtenditur non ſolum ſcrotum, ſed etiam cutis, qua coles tegitur, ita, vt tumor, praecluſo vrinae itinere, dolorem, exulcerationem, atque etiam gangraenae metum, adferat, ei ſuccurrendum eſt, et, inciſo paulo altius ſcroto, illoque contextu, quem δαρτὸν vocant, humor euocandus. Hoc, quod vſus docuit, etiam iubet SHARPIVS ω), qui nonnullos, quos hydrops nondum nimis occupauerat, effuſo per illa vulnera omni humore, ex toto conualuiſſe affirmat. Recte autem monet, vtrinque, ſuper teſticulum, non exigua, ſed paulo altiori, maiorique atque lunata, plaga incidendam eſſe cutim, atque ſic viam humori perficiendam. Id vero, quod ſuſpenſa manu ſecari oportet, minime lacerandum eſt, quare plagae faciendae ſunt ſcalpello, qui aciem habet, non hebetem, atque retuſam, ſed exactam, cum omnis plaga, retuſo telo illata, maiorem dolorem, inflammationemque, quae facile in gangraenam degenerat, excitare ſoleat. Ne haec ſuperueniat, cui

nulla

ω) *c. l. Chap. VIII.*

nulla corporis ſedes magis opportuna eſt, quam ſcrotum, fomenta neceſſaria ſunt, quae aduerſus eam maxime poſſunt, et, quae protinus, inciſa cute, ſuperdari oportet. Addit tamen SHARPIVS, propter non vanum gangraenae timorem, in hydropicis viam humori melius, et minori periculo, perfici, inciſis ſupra talum tumentibus ſuris. In hac re CELSVM α) ſecutus eſſe videtur, qui vero addit, *in his curationibus corpus etiam multa geſtatione concutiendum eſſe, atque vbi plagis inductae cicatrices fuerint, exercitationem eſſe adhibendam. Eas deſiderare famem, ſitim, et mille alia taedia, longamque patientiam. Hydropem facilius in ſeruis, quam in liberis, tolli, cum promptius ſuccurratur iis, qui facile coguntur, quam, quibus inutilis libertas eſt.* Alia, quae ad haec pertinent, leguntur in CELSO, quae omittimus, cum iam nobis animus non ſit, docere, quemadmodum in hydropis, in toto corpore conſiſtentis, curatione agendum ſit.

§. XV.

Puerulis, qui cum tumido ſcroto in lucem editi fuerunt, nec non iis, quibus, iam natis, illud diſtenditur, vtilia ſunt fomenta, quae reprimunt atque diſcutiunt. Aptae ad id ſunt herbae amarae, quibus, ſi tumor maiorem duritiem habet, quaedam adiici poſſunt, quae reprimunt. Haec ex vino rubro, auſtero, coquuntur, et ſuperdantur lanei mollesque panni, ex hoc decocto feruido bene expreſſi. Nec ſapo, ſi eius parum huic decocto adiicitur, alienus eſt. Si per noctem non ita frequenter, ac res poſtulat, mutari poſſunt fomenta, experiri licet ſuffimenta, ex Olibano, Maſtiche, Benzoë, Succino, quibus ſuffiri poſſunt molles laneique panni, et calidi ſuperimponi. Cutis in paruulis, imo etiam in adultis, ſaepe emplaſtrorum impatiens eſt, ſi autem illa haec ferre poteſt, emplaſtrum de Cumino non prorſus alienum eſſe deprehendimus. Opus vero eſt faſcia, qua et panni, ſuper tumorem accommodandi,

α) *Lib. III. Cap. XXI.*

modandi, circumponendique, continentur, et ipſum etiam ſcrotum inuolutum, excipitur, quod hac ſuſtineri oportet. Illud faſciae genus, quo chirurgi vtuntur, ab vſu nomen traxit, et *ſuſpenſorium* dicitur, quod in omnibus ſcroti tumoribus, de quibus, ne increſcant, metus eſſe poteſt, non tam vtile, quam neceſſarium, eſt. Conſui illud poteſt ex panno, vel tenerioris texturae lineo, vel ſerico, eoque cerato, quod panni cerati genus in his puerorum curationibus tanto magis requiritur, quod caeteroquin tumor ex faſciis, atque linamentis, lotio madentibus, grauem offenſionem accipere poteſt. Plura alia omitto, quippe quae communia, et nemini ignota, ſunt, quamuis, iis neglectis, ſaepe omnis medendi ratio fallere poſſit. Vt pauca commemoremus: pannos vino madentes, quam maxime calidos quis ferre poteſt, admoueri oportet, haud tamen feruidos, ne illis ſedibus, quibus propter teneriorem cutim exquiſitior ſenſus eſt, vis inferatur. Nocentiſſima enim ſunt, et frigus, et nimius humor. Etiam in paruulis adhibenda eſt munditia, fugiendaque eſt illa, quam reprehendimus, foediſſima illuuies, quam ſolam non raro hos morbos facere ſupra retulimus. Oportet, ſi, propter hanc, aliasque cauſas, faſciae reſoluendae, pannique tollendi, mutandique, ſunt, dum pars, quae laborat, deoperitur, ſummo ſtudio auertere aëra, qui omnibus inflammatis peſtilens eſt, ſiue fuerit calidus, ſiue frigidus. Igitur adhibendum eſt ignitabulum, et noui panni quam celerrime cum faſcia iniiciendi ſunt. Si vina nimis caro veniunt, herbae illae ex aqua coqui poſſunt, in qua viua calx extincta efferbuit. Duo vero in ſcroti curationibus, ſiue illae pueris, ſiue adultis, adhibeantur, vitanda ſunt, ne tumor occalleſcat, et, ne, adhibitis nimium mollientibus, in ſumma cute exulceratio atque gangraena naſcatur. Nam hoc vitium malis vlceribus adnumerari poteſt, cum ſerpat atque per omne ſcrotum continuetur, quod quandoque totum corrumpitur.

§. XVI.

§. XVI.

Vbi autem ſcroto ſubeſt vrina, quae viam ex vrinae itinere exulcerato ſibi reperit, res maiorem ſedulitatem exigit. Oportet protinus ſcalpello cutim crebro concidi, vt humor euocetur, qui natura ſua acris eſt, atque, dum in membranis, maxime in cellulis ſpongioſi contextus, in quibus conſiſtit, corrumpitur, inflammationem gangraenamque mouet. Vt autem vera ſanitas ſcroto reddatur, proſpiciendum eſt vlceri, quod interdum difficilius ſaneſcit, et ſcalpelli etiam operam deſiderat. Caetera, quae ad ſcrotum attinent, prioribus fere ſimilia ſunt. Superhaberi oportet fomenta, quae aduerſus gangraenam atque putredinem maxime poſſunt.

§. XVII.

Sed vero, et genere vitii, et ratione curationis, ab his tumoribus diſtat hydrocele, atque diuerſae eius ſpecies, quae medicamentis haud vincuntur, ſed manus auxilium deſiderant. Emittendus enim eſt humor ex omnibus illis ſedibus, in quibus is conditus haeret, id quod optime fit, ſi tumor ſcalpello inciditur. Nam, qui illum, impoſitis adurentibus, aperiunt, iis nihilominus ſaepe ferro opus eſt, ſi medicamentum non tranſiit, vel, ſi plaga non ſatis patet. Vbi vero medicamentum altius deſcendit, offendere illud poteſt partes neruoſas, et periculoſiſſimam inflammationem, cum graui dolore, mouere. Non pauci, qui tumorem aperire volunt, ad id vtuntur ferramento illo, quo venter, ſi hydropicis aqua emittenda eſt, perforatur, quod, ſi quis adhibere velit, paulo plenius eſſe debet, quale CELSVS β) deſcribit, vt *tertiam digiti partem latitudo mucronis impleat.* Sumus vero in ea opinione, praeferendum eſſe ſcalpellum anceps, mittendo ſanguini idoneum, quod et eo plaga minori dolore fit, et illa etiam celerius ſaneſcit, quam vulnus, quod ictu illatum, laceratum, atque colliſum, eſt. Quocunque autem ferramento plaga fiat, (nam ſcalpel-

β) *Lib. VII. Cap. XV.*

ſcalpellum nonnulli, vel ideo, quod illud anceps eſt, repudiant) γ), curam haberi oportet, ne quam arteriam, venamque, laedamus, et ne attingamus teſticulum. Igitur is, qui tumorem incidendo curaturus eſt, digitis, tactuque, inueniat teſticulum, qui in illo primo genere hydroceles, vbi tumor ſupremam tunicam vaginalem occupat, inferiori ſcroto proxime ſubeſſe ſolet. Quantum tamen res permittit, tumor ſemper parte inferiori aperiatur, ita tamen, ne ad ipſum teſticulum ferramentum perueniat, neque hic, neque epididymis, laedatur. Nec ἡ ῥαφὴ vulnerari debet, nec illud, quod ab hac ſurſum procedit, ſeptum. Quo melius incidi poſſit tumor, chirurgus eum altera manu paulo vehementius comprehendat, leniterque premat, vt, humore in anguſtum, et ad latus, compulſo, ſpermatica vaſa, quae violari poſſunt, in tuto ſint, et vt humor etiam protinus per factam plagam exeat. Emittitur vero is, vel per hanc, vel, ſi quis illud ferramentum adhibuerit, quo aſcite laborantibus venter perforatur, per fiſtulam argenteam, (cannulam vocant) quam illud habet. Euocata omni aqua, etiam haec fiſtula recipitur, et vulnus paulum diducitur, vt, ſi quid humoris ſuperſit, illud emittatur. Scroto autem ſubiicienda faſcia eſt, qua, ne id ſaepius dicendum ſit, in his curationibus ſemper ſuſtinendi ſunt teſticuli, cum ſuis velamentis. Incidere tamen poteſt, vt, quamuis demiſſo ſic ſcalpello, alioue ferramento, aliquid humoris exeat, eius adhuc multum remaneat, et tumor non prorſus deſidat. Ex quo, ſi hoc deprehenditur, ſcire licet, plura tubercula, humore intenta, illis ſupra deſcriptis velamentis inhaereſcere. Tum altius demittendum ſcalpellum eſt, et, vel plaga amplianda, vel, ſi alter tumor longe a priori abeſt, noua facienda, atque is etiam aperiendus, eſt. In his vero curationibus haud feſtinanter agere oportet, ſed ſemper videre, vt omnia tuto fiant. Nam, ſi maior plaga, vel altera etiam, facienda eſt, inflam-

γ) Inter hos, prae aliis, GARENGEOT *Traité des Operations l. c.*

inflammatio ſuperuenire poteſt, cuius et alia, quae ex ſanguinis profuſione circumſtant, pericula, occaſione alterius medendi rationis, qua hydrocele prorſus tollitur, explanabimus. Nam plerumque haec, quam propoſui, nullum diſcrimen habet, et, effuſo humore, plaga ſine mora glutinatur. Cura tamen habenda eſt, ne, ſi intus aliquid ſanguinis coiuerit, illud relinquatur.

§. XVIII.

At vero haud ſanat humor ſic emiſſus, ſed, dum in affectis tunicis vitium, vnde ille coepit, remanet, is breui, et, poſtquam inducta vulneri cicatrix fuit, renaſcitur. Quare vel haec curatio frequentius, vbi humor iterum inter tunicas increuit, repetenda eſt, vel ingredienda eſt alia medendi via, qua omnis morbus tollitur. Quoniam autem in hac plura, et genera, et tempora, periculi ſunt, ad eam feſtinare nullo modo conuenit, ſed prius illam, minus arduam, experiri, qua, quamuis id non ita frequenter fiat, etiam morbus finiri interdum poteſt. Imo ſunt non pauci, inter praeſtantiores et expertiſſimos viros, qui hanc, quam expoſituri ſumus, medendi rationem, veluti nimis ancipitem, et, quae adhiberi ſine pernicie vix poſſit, repudiant, et malunt, quoties ſcrotum plenius eſt, toties tumorem incidi, atque aquam euocari. Addunt enim, morbum ſic trahi poſſe, cum is talis ſit, vt hominem non interimat, nec, quo minus is ad vltimam ſenectutem peruenire poſſit, prohibeat δ). Si vero id ſubiiciendum eſt, quod proximum vero nobis videtur, fatemur, neque omnem hydrocelem hanc curationem admittere, neque eam omni tempore, neque in omni aetate, neque in corpore, quod ex aliis morbis infirmum, vel mali habitus, eſt, ſine metu adhiberi poſſe, ſed vero tamen illam in corpore iuuenili integro, atque periculis non adeo opportuno, ſi omnia diligenter circumſpecteque fiant, et is,

δ) Vid. SHARP *c. l.*

et is, qui medetur, moderatione vtatur, ſatis tutam eſſe exiſtimamus.

§. XIX.

Eum autem, qui hydrocelem ita curaturus eſt, vt tumor haud reuertatur, duo facere oportet, aquam emittere, et vitium, vnde ea coepit, tollere. Aqua autem ex duabus cauſis defluere, et increſcere, videtur, vel ex rupto lymphae receptaculo, vel, ſi ora venularum intercluſa ſunt, quibus humor, qui naturaliter inter tunicas exſudat, abſorbetur. Vltimum frequentius fieri videtur in cellulis vtriusque tunicae vaginalis, tum illius, qua vaſa ſpermatica comprehenduntur, tum alterius, qua teſticulus cingitur, quando cellulae qua parte, ex variis occaſionibus, occalluerunt. Id vero, quod in his tunicis durum eſt, atque alienatum, reſolui poteſt, vel ferro, vel medicamentis rodentibus, adurentibusque, vel etiam moto pure. Ex diuerſis auxiliis, quibus illud, quod occalluit, aufertur, diuerſam medendi rationem duxerunt autores. Nam, qui expeditiſſimam curationem adhibere maluerunt, ſcalpello vſi ſunt, quo maiorem plagam fecerunt, et huius etiam oras crebrius altiusque conciderunt. Alii vero adurentia, et, prae caeteris, illam compoſitionem, quam lapidem infernalem vocamus, ſuper integram ſcroti cutem iniecerunt, vt per inuſtum vlcus humorem euocarent, quod vlcus, impoſitis medicamentis, pus alentibus, circumpurgatum, tandem, poſt multam ſuppurationem *e*), ad cicatricem perduxerunt. Inter eos etiam, qui optimum promptiſſimumque auxilium in moto pure eſſe cognouerunt, nonnulli id moliti ſunt lino torto xylino, mediante acu per ſcrotum traiecto. Linum autem, quod ſic ſcroto atque teſticulorum tunicis inſidet, et cui medica-

e) Hanc medendi rationem prae caeteris contra alios, GARENGEOTVM, SHARPIVM, DE LA FAYE, qui in DIONYSII Librum commentatus eſt, tanquam omni fere metu atque periculo tutam extollit Celeb. HEISTERVS *l. c.* §. *XLIII.*

medicamentum, ad id idoneum, inducitur, quotidie trahendum eſt, ita, vt ſemper pars ſuperior, quae pura eſt, vlcus ſubeat. *Setaceum* vocant recentiores, quod, in his, aliisque, ſedibus ſic aptatum, vulnera, vlceraque, mordet, magnasque ſuppurationes mouet. Sunt etiam, qui oras plagae patentioris ſcalpello concidere, vel, admoto mercurio praecipitato, adurere iubent ζ). Nec illam pus citandi rationem omittere poſſumus, quam ab ALEXANDRO MONRO η) nuper propoſitam inuenimus. Recte is monet, aliis auxiliis, ſi, vel adurentia admoueantur, vel orae vlceris concidantur, ſaepe grauiorem moueri inflammationem, cui non ita facile opitulari poſſit chirurgus. Igitur adhibendum eſſe aliquid, quo puris aliquanto amplius concitetur; oportere autem, vt id tale ſit, quod, ſi res id poſtulet, protinus poſſit tolli. Iubet igitur illud ferramentum, per quod hydropicis aqua ex ventre effunditur, in tumorem demittere, et, euocato humore, eius argenteam fiſtulam in plaga relinquere. Sic enim fore, addit, vt, paulo maiori excitata inflammatione, pus copioſius ex plaga feratur, atque etiam, vt inflammatio, ſi immodica viſa fuerit, et ex ea metus oriatur, protinus recepta fiſtula, poſſit leuari.

§. XX.

Ex his autem curandi rationibus, quas optimi, et recentiſſimi autores propoſuerunt, intelligi poteſt, omne praeſidium in tollenda penitus hydrocele petendum eſſe a ſuppuratione, qua et illud, quod alienatum eſt, atque occalluit, digeritur, atque ſic tandem efficitur, vt illa velamenta, quae teſticulum et vaſa, ad eum pertinentia, circumdant, vaginales nimirum tunicae, tam cum teſticulo, quam cum cremaſtere, in vnum coaleſcant, et, ſaneſcente eo, quod vitiatum erat, glutinentur. Quod ſi vero a ſuppuratione omnis ſalus in his curationibus ſperanda, et, ſi nihil magis timendum eſt, quam immo-

ζ) Vid. RVYSCH. *Aduerſ. Anat. Decad. II. p. 22.* conf. HEISTERVS *c. l.*
η) *c. l. p. 308.*

immodica inflammatio, id, quod ex prioribus apparere cuilibet poteſt, ſcire licet, pus mouendum eſſe, ita, vt hoc inflammatione, quantum res permittit, fiat minima. Nam aliquem huius modum ad omnem ſuppurationem neceſſarium eſſe, nemo rerum noſtrarum peritus ignorat. Inuenienda igitur ſunt auxilia, quae, quaſi blandiendo, illam mouent, vt non ſolum maior modus optimi puris ex plaga, per quam aqua emiſſa fuit, exeat, ſed etiam, vt in aliis ſedibus, ab hac remotioribus, in quibus aliquid alienatum eſt, ex coëunte humore, tubercula ad ſuppurationem ſpectantia naſcantur.

§. XXI.

Quibus vero auxiliis hoc fieri poſſit, ſcire facile erit, ſi iam ea, quae Praeſes in his rebus expertus eſt, retulerimus. Inoffenſae firmaeque valetudinis iuueni, viginti circiter annos nato, intumuit ſiniſtri ſcroti pars ſuper teſticulum. Praeſidem conſuluit, qui, indiciis ſupra expoſitis, cognouit, eſſe hydrocelem. In ſcroto tumor grandis fuit, in inguine vero, vbi ſpermatica vaſa per illud oſtium feruntur, nullus. Cauſam huius valetudinis inueſtiganti nulla probabilior reperta fuit ea, quam ſupra adduximus. Arcum intendens arcubaliſtae, hanc inguini impoſuerat, et absque dubio illud vaginale velamentum offenderat. Ei, qui ex alia vrbe, et peregrinus, erat, conſilium dedit Praeſes de aperiendo tumore, emittendaque aqua, praedixit vero, ex hac medendi ratione vix ſperandum eſſe, vt morbus finiatur, ſed fore, vt iterum, increſcente humore, tumor reuertatur. Conſilium ſecutus eſt aeger, idque executus eſt doctus rerumque ſuarum intelligens atque peritus Chirurgus, artem ſuam in illa vrbe cum laude exercens. Res feliciter ceſſit, et euocatus ſine omni incommodo fuit humor ſubalbidus, tenuis, lymphae ſimilis, nihil olens. Sed vero breui poſt, increſcente iterum humore, tumor reuertit, quare rurſus ſcrotum incidendum fuit. Nobilis et egregie cordatus iuuenis maluit efficaciorem medendi rationem experiri, quam, diu

diu, auxilio adhibito, quo morbus ex toto finiri non poſſit, vexari. Vrbem igitur noſtram adiit, adducto etiam illo Chirurgo. Ante aliquot diebus corpus praeparatum fuit modico atque ſalubri victu, alui ductione, ſanguiniſque miſſione. Inciſus fuit tumor plaga, ad duos, treſue, circiter pollices longa, emiſſuſque omnis humor. Purum linamentum fuit vulneri impoſitum, et in hoc nihil, nec conciſum, nec exciſum. Altero die inflammatio ſe oſtendit cum febre atque etiam dolore, qui ad lumbos vſque aſcendit. Non tam ſcrotum intumuit, quam teſticulus, qui, multo plenior factus, atque durus, tactu, dolorem excitauit. Iterum inciſa vena, ſanguinis detractione leuata febris fuit. Sanguis, qui paucis diebus ante optimus fuerat, nec nimium tenuis, nec craſſus, iam percraſſus fuit, et tenaciſſimum habuit coagulum, quod cum veteribus φλέγμα φλεγμονῶδες appellare licebit, ex quo notam habuimus, febrem vrgere, et multum inualuiſſe inflammationem. Itaque, ne ex hac periculum oriretur, ſuperimpoſita ſunt cataplaſmata, ex reſoluentibus mollientibuſque mixta. Haec enim, quae minime humida eſſe oportet, modo ita ponantur, ne pondere noceant, neque, vel vulnus, vel vaſa ſpermatica, vrgeant, his ſedibus magis accommodata ſunt, quam fomenta, pannique ex liquoribus expreſſi, qui aliis inflammatis ſedibus ſuperhaberi ſolent. In ſcroto enim mala vlcera metuenda eſſe ex humidis, quae infirmando offendere contextum celluloſum poſſunt, ex ſupra dictis ſciri poteſt. Etiam ob id illa faſcia, quam ſupra deſcripſimus, eaque paulo magis adducta, et ſcrotum, et cataplaſmata, comprehenſa, fuerunt. Cum etiam in his curationibus ad rem pertineat, hominem recte iacere, is ſupinus collocatus fuit, pectore paulo demiſſiori. Cibus fuit modicus, et potio quam dilutiſſima. Seruataque fuerunt omnia, quae ad abſtinentiam pertinent, quae eo magis neceſſaria fuerunt, quo magis vrgeret inflammatio, et intumeſceret teſticulus. Tandem vero pus ſe oſtendit, non ſolum in vulnere, ſed et-

iam in alia ſcroti ſede, quae a vulnere aliquantum abfuit. Tuberculum enim ortum eſt, ab initio durius, atque renitens, mox in pus vergens molle, ac prementi digito cedens, quod, vbi maturuit, ſcalpello aperuimus. Effuſa ex hoc magna vi puris, ſe remiſit febris atque inflammatio, et dolor, quo lumbi, prae caeteris, ardebant, leuatus eſt. In cataplaſmatum vſu autem perſeuerandum fuit, quod teſticulus adhuc admodum tumeret. Sed vero, et in alia ſcroti ſede ortum fuit tuberculum, quod, noua inflammatione cinctum, etiam febrem mouit, quod vero iisdem cataplaſmatis ad maturitatem perductum, tandemque per ſe apertum, fuit. Pure, quod optimum erat, emiſſo, protinus multum detractum fuit, et inflammationi, et tumori, omniaque ad naturalem habitum reuerterunt. Vlcera vero aptis medicamentis, pus mouentibus, purgata, linamentis puris impoſitis, ad cicatricem peruenerunt. Per illas igitur ſuppurationes, in teſticuli atque vaſorum ſpermaticorum velamentis ortas, morbus omnis finitus fuit, ita, vt homini, iam per plures annos recte valenti, nullum eius veſtigium fuerit relictum.

§. XXII.

Alia huius curationis ſalubritatem experiendi occaſio ſe breui poſt obtulit Praeſidi, qui tamen fatetur, ſe fere inuitum coactumque eam adhibuiſſe Viro Praenobili, ingenio, virtute, nomine, ornatiſſimo, ſibique propter amicitiae ſuauitatem coniunctiſſimo. Huic enim, cum infirma valetudine eſſet, vt ex pulmonibus frequenti tuſſi pus excrearet, interdum etiam ſanguinem expueret, intumuit ſcrotum ſuper ſiniſtrum teſticulum. Tumor, qui grandis erat, moleſtus fuit et optimo viro odioſus, quamuis ſine dolore eſſet. Praeſes conſilium dedit de aperiendo tumore emittendaque aqua, praedixit vero, et huic aegro, morbum ſic finitum non iri, ſed reuerſurum eſſe tumorem. In corpore enim imbecillo, gracili, atque aliis morbis

exte-

extenuato, periculoſior viſa fuit illa medendi ratio, quae ſine excitata inflammatione adhiberi nequit. Statutum itaque fuit, facta minori plaga, humorem euocare, et huic protinus cicatricem inducere. Cum vero homini conſuetudo eſſet, vt ſibi quotannis aliquantum ſanguinis detrahi ſineret, ad illud tempus dilata fuit curatio. Poſt ſanguinis miſſionem ſcalpello ancipiti apertus fuit tumor, et effuſus copioſus humor, minime malus, ſed, qualem ſupra deſcripſimus. Primo die ſatis bene ſe habuit aeger, vt de ſanando etiam vulnere cogitaretur. Sed vero breui poſt periculum oſtendit multa ſanies, quae ex vulnere ferebatur, ab initio aquoſa, mox ſubrubra, et ſanguinolenta, ita, vt tandem tertio, quartoque die, ſanguis fere ſincerus cum impetu rueret. Ab initio puris linamentis, poſt etiam ſpiritu ardente madentibus, vulnus impletum, tandemque ſanguis ſuppreſſus, fuit. Sed vero, cum hactenus inflammatio modica fuiſſet, quod in ipſo ſanguinis curſu aduerſus eam auxilium eſſet, illa poſt, retento ſanguine, non parum increuit, ita, vt, incurſante febre, teſticulus intumeſceret, et dolor etiam, ſatis acerbus, ad lumbos tenderet. Superimpoſita fuerunt illa cataplaſmata, et in vulnus demiſſum medicamentum, ad digerendum pusque concitandum opportunum. Eadem ſecuta ſunt, quae ſupra comprehendimus, et puris paulo amplius ex vulnere exiit, ortaque fuerunt alia tubercula, pus alentia, quibus apertis, purgatisque, ſublatus fuit omnis metus, et cuncta ad ſanitatem peruenerunt. Etiam huic viro, quem ex hac medendi ratione propter corporis habitum magis periclitatum eſſe, haud inficiamur, ab illo tempore in iis ſedibus nullus ex confluente humore renatus fuit tumor.

§. XXIII.

Nunc vero ex his apparere poteſt, hos aegros curatos fuiſſe cataplaſmatum calefacientium vſu, quo in illis ſedibus,

 in

in quibus aquarum fontes fuerunt, mota fuit inflammatio, ad ſuppurationem ſpectans. Pure autem moto, digeſtum fuit mollitum atque purgatum omne, quod vitiatum erat, et occalluerat. Componenda autem ſunt haec cataplaſmata ex mollientibus herbis, adiectis tamen paucioribus aliis, amaris, quae reſoluentibus adnumerari conſueuerunt. Ita debent ex aqua coqui, vt ſint minime humida, ſed fere ſicca, haud vero aduſta; etiam debent ita temperari, vt, non tam manui, quam oculo, impoſita, ſint iucunda. Tanto magis vero tuta ſunt haec cataplaſmata, ſi iis pus moueri poteſt, quod illa aduerſus vehementem in his ſedibus inflammationem pulcherrima, et fere vnica, auxilia ſunt, quibus ſolis, ſi ex aliis occaſionibus ſcrotum, teſticuli, horumque velamenta, inflammantur, vti ſolemus. Etiam, ſi ab iis aliquid metuendum foret, illa protinus poſſent auferri. Dum autores, qui de hydroceles curatione ſcripſerunt, lego, inuenio, HIERONYMVM MARINI θ), Profeſſorem Romanum, fere iam eandem medendi viam ingreſſum eſſe. Is enim iubet in plagam, ſcalpello factam, turundam demittere, ex cereo, vnguento de althea, circumlito, et emplaſtris emollientibus tumorem, vt loquitur, digerere ι). Sed, cum non omnis cutis emplaſtrorum patiens ſit, et cum cataplaſmata etiam, modo recte fuerint parata, inflammatis amiciora ſint, haec illis praeferenda nobis videntur.

§. XXIV.

Eſt vero curanti neceſſarium, noſſe illorum periculorum, quae in his curationibus circumſtant, cauſas, a quibus, ſi euidentes ſunt, omne conſilium, medendique ratio, petenda eſt. Quod igitur ad inflammationem attinet, id neminem ignorare arbitra-

θ) *in Pratica delle principali Operazioni di Chirurgia, in Roma*, MDCCXXIII. *Cap. XIV. p. 230.*

ι) Vid. de hoc HEISTERVS *c. l. §. XLV.*

arbitramur, huius aliquem modum eſſe in omni vulnere. Eſt vero illa vehementior, ſi quae pars neruoſa, qualis albuginea teſticuli tunica eſt, laeſa fuit. Id, cum nemini obſcurum ſit, hoc tamen forte nonnullos latere poteſt, cur, inciſa vaginali tunica, teſticulus adeo intumeſcere, atque inflammari, ſoleat. At enim hic animaduertendum eſt, quod ſupra expoſuimus, illam ſupremam tunicam vaginalem a contextu celluloſo, quem extrinſecus peritonaeum habet, oriri, et ſpermatica vaſa, quae per muſculi obliqui oſtium ad teſticulum feruntur, huic innexa eſſe. Nam hoc velamentum, ſi inflammationem accepit, multum inflari ſolet, ita, vt tumor ad illud muſculi oſtium vsque aſcendat. Hoc autem, quod ex tendine durum eſt, ac renitens, inflatam tumentemque tunicam premit, atque etiam ideo illa vaſa vrget. Preſſis vero venis, partes, membraque, a quibus illae procedunt, intumeſcere, ex iis, quae ſupra retulimus, intelligitur. Quare etiam, pure in plaga orto, atque ſe per illud remittente inflammatione, omnis, tum velamenti, tum teſticuli, tumor breui minuitur, atque tandem prorſus diſſipatur. Igitur etiam, in his caſibus, a celerius excitata ſuppuratione omnis ſalus ſperanda eſt, id quod optime, cataplaſmatis impoſitis, obtinetur.

§. XXV.

Alterum periculum, quod ex ſanguinis profuſione in his curationibus oriri poteſt, ſingularem animaduerſionem deſiderat. Hoc vero non omnibus, qui ſic curantur, ſed illis potiſſimum, imminere videtur, quibus ſcrotum valde intentum fuit, et vbi vitio vetuſtas acceſſit. Prae caeteris etiam obnoxia huic periculo eſſe videntur corpora fluxa atque reſoluta, praecipue, quibus, propter pulmonum, aliorumque viſcerum, infirmitatem, ſanguis non recte confectus eſt, ſed nimium tenuis, et qui dilutior ſine mora per vaſa ruit. Ad veram

ram autem, proximam, morbumque continentem, cauſam attendenti manifeſtum eſt, ſanguinem ruere, propter ſummam vaſorum imbecillitatem. Vaſa enim, arteriae atque venae, in eiusmodi tumoribus multum diſtenduntur, amplianturque, ita, vt fibris, ex quibus haec receptacula compoſita ſunt, tandem omnis vis deſtituatur. Relaxata igitur reſolutaque vaſa, quamuis exinanita, ſe contrahere nequeunt, et, ob id, omne humidum transmittunt κ). Vaſorum enim imbecillitatem veram huius profuſionis cauſam eſſe, ex modo apparet, atque tempore, quo illa ſanguinem fundunt. Omnes enim norunt, ex aliis, ſcalpello, vel quouis telo acuto, illatis, vulneribus, niſi maiores arteriae praeciſae fuerint, mox, poſt ictum illatum, ſanguinem cum impetu ruere, colore rubicundum, ſincerum, craſſumque. Impetus vero, vbi ſanguis per aliquod tempus fluxit, ſe remittit, et exit ex vulnere longe minor eius modus, qui iam dilutus eſt, rarus, pallidus, ac fere ſubalbidus, tandemque interciſae arteriae, venaeque, in ſe ipſae coeunt, quarum orae a ſanguine per aëra coacto praecluduntur, ita, vt omnis ſanguinis curſus per ſe finiatur. In his vero caſibus, vbi vaſa reſoluta ſunt, ex vulnere recenti ſanguis fertur, ab initio non ita multus, breui etiam is conquieſcit, ſed vero, dum, incurſante auctaque febre, ſanguis concitatur, et arteriae celeriores ſentiuntur, exit humor copioſus, tenuis, ſubalbidus, colore ſero ſubſimilis, quo linamenta, vulneri impoſita, madent. At vero, non tantum huius humoris profluuium indies augetur, vt, pro modo vulneris, eius maior vis exeat, ſed etiam color mutatur, ita, vt humor ſanguinolentus fiat, tandemque, niſi ſupprimatur, ſanguis ſincerus, rubicundus, atque etiam copioſus, cum impetu ruat, cuius profuſio timorem

κ) Arterias praeciſas ſe contrahere, et ad ſupprimendum ſanguinem, ex vulnere ruentem, plurimum conferre, oſtendit, et doctrina, et arte clarus inter Gallos Chirurgus, SALVATOR MORANDVS *in Comm. Acad. Reg. Sc.* MDCCXXXVI. *p.* 440.

timorem facere poteſt, ne corpus exinaniat, atque hominem perdat. Haec Praeſidem experientia in ipſis curationibus docuit, qui tamen haud inficiatur, plurimum conferre alia quaedam, veluti, ſi aeger, qualem deſcripſimus, intemperantius cibo, vino, aliove potionis valentioris genere, vſus ſit, quietem neglexerit, neque contentionem fatigationemque animi vitauerit.

§. XXVI.

Ab his vero euidentibus cauſis etiam medendi via trahenda eſt. Nam, cum aduerſus omnem ſanguinis profuſionem optimum tutiſſimumque auxilium ſit in modica vulneris, vaſorumque praeciſorum, compreſſione λ), haec tanto magis neceſſaria eſt, vbi, id quod ex iam dictis intelligi poteſt, vaſa, quae ſanguinem fundunt, relaxata, ampliataque, ſunt. Nam omnia medicamenta, quae ad ſanguinem ſupprimendum apta dicuntur, vel parum ad id valent, vel, dum iis materia nimis valenter retinetur, dolorque concitatur, magnam inflammationem mouent, his partibus admodum periculoſam μ). Quare his vulneribus, laxatisque vaſis, optime proſpicitur, ſi linamenta non tam leniter imponuntur, quam ſuper vulnus aliquantum fulta, ſuperimpoſitis etiam pannis, adſtringuntur, id quod fieri poteſt, ſi illa, quam ſupra deſcripſimus, faſcia, cui ſuſpenſorii nomen eſt, paulo arctius circumdatur. Haec vero res prudentiam moderationemque deſiderat. Nam, dum vulnus paulo magis premitur, videndum eſt, ne id nimium fiat, et ne vrgeantur, et vaſa ſpermatica, et teſticulus, cum ex

λ) Hanc rem ſingulari diligentia executus eſt IOHANNES LVDOVICVS PETITVS, *Chirurgus, in Comm. Acad. Reg. Sc. Anno* MDCCXXXI, *p.* *122.* MDCCXXXII. *p. 535.* MDCCXXXV. *p. 591.*

μ) Omnis generis medicamenta, aliaque auxilia, quae aduerſus ſanguinis profuſionem valere dicuntur, commentatione ſingulari comprehendit FRANCISCVS PETITVS, *Medicus, in Comm. Acad. Reg. Sc. Anno* MDCCXXXII. *p. 42.*

ex horum offenſione, et ſi in oris plagae materia retineatur, atque puri nullus exitus detur, inflammatio multum increſcat. Quamuis illud vſu nondum compertum ſit, non penitus alienum videtur illud CELSI conſilium, qui ſcrotum ſpongia, acri aceto madente, circumdari iubet *v*), id quod tamen in corporibus infirmis, et, vbi haec ſanguinis profuſio ex reſolutis vaſis timetur, protinus, poſt illatam plagam, fieri oportet. Si quis deſiderat, quae de hac ſanguinis profuſione ab aliis fuerunt animaduerſa, is legat, quae Chirurgus Scotus, IACOBVS IAMIESON *ξ*) propoſuit, et, quae de his omnibus commentatus eſt Praeſtantiſſimus et eminentioribus artis Profeſſoribus adnumerandus Vir ALEXANDER MONRO *o*). Aeger vero, his periculis, quae ex ſanguinis profuſione, atque etiam ex inflammatione, imminent, liberatus, ſalutem ſperare poteſt, totiusque morbi finem.

v) *Lib. VII. Cap. XIX.*
ξ) *in the Medical Eſſays Vol. II. Obſ. XIV. p. 252.*
o) *c. l. Vol. V. p. 316.*